

บทที่ 4 ข้อมูลพื้นฐานของประเทศมาเลเซีย

4.1 ข้อมูลทั่วไป

4.1.1 ลักษณะทางภูมิศาสตร์

1) ที่ตั้ง สหพันธรัฐมาเลเซีย (Federation of Malaysia) หรือที่เรียกกันว่า “มาเลเซีย” มาเลเซียอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของทวีปเอเชีย ซึ่งอยู่บนคาบสมุทรมาลายู (สำนักการตลาดเพื่อการลงทุน, 2552) ประเทศมาเลเซียตั้งอยู่ใกล้เส้นศูนย์สูตรคือ บริเวณระหว่างเส้นละติจูดที่ 2.30 องศาเหนือ และลองจิจูดที่ 112.30 องศาตะวันออก (ศูนย์ศึกษาความร่วมมือระหว่างประเทศ, 2555)

2) อาณาเขต ประเทศมาเลเซียมีอาณาเขตติดต่อดังต่อไปนี้ (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลาเขต 1, 2555)

- (1) ทิศเหนือ มีพื้นที่ติดกับภาคใต้ของประเทศไทย
- (2) ทิศตะวันออก ติดกับทะเลจีนใต้
- (3) ทิศใต้ ติดกับประเทศสิงคโปร์ แต่มีช่องแคบยะโฮร์กั้นกลางระหว่างสองประเทศ
- (4) ทิศตะวันตก ติดกับทะเลอันดามัน นอกจากนี้ยังติดกับช่องแคบมะละกาซึ่งกั้นกลางระหว่างประเทศมาเลเซียและประเทศอินโดนีเซีย

อาณาเขตติดต่อของมาเลเซียเป็นไปดังรูปที่ 4.1

รูปที่ 4.1 แสดงอาณาเขตติดต่อของประเทศมาเลเซีย (Central Intelligence Agency, 2012)

3) พื้นที่ มาเลเซียมีพื้นที่ขนาดเล็กกว่าประเทศไทย มีขนาดของพื้นที่ประมาณ 329,758 ตารางกิโลเมตร (เทียบเท่ากับพื้นที่ประมาณ 64% ของไทย) (จับตาเอเชียตะวันออก, 2555)

4) ภูมิประเทศ พื้นที่ของประเทศมาเลเซียถูกแบ่งโดยทะเลจีนใต้ออกเป็นมาเลเซียตะวันตกและมาเลเซียตะวันออก ส่วนของมาเลเซียตะวันตกจะตั้งอยู่บนคาบสมุทรมลายู พื้นที่ของมาเลเซียตะวันตกดินส่วนใหญ่เป็นดินที่มีความอุดมสมบูรณ์ ประกอบไปด้วยป่าไม้ และภูเขา ส่วนของตอนกลางมีลักษณะเป็นที่ราบสูงและเทือกเขาทอดตัวตามความยาว ลักษณะชายฝั่งของทะเลทั้งสองข้างเป็นที่ราบขนาดเล็ก มีหาดเลน และหนองบึง ชายฝั่งทางตะวันออกเป็นที่ราบลุ่ม ชายฝั่งตะวันตกเป็นที่ราบ ประกอบไปด้วยหนองบึง ป่าโกงกาง ลักษณะของดินส่วนใหญ่เป็นดินเหนียว มีดินทรายแฉะบางส่วน พื้นที่จากชายฝั่งเข้ามาทางด้านในจะเป็นที่ราบสูง ลักษณะของดินเป็นดินแดง ดินเหนียว ดินปนทราย และลูกรัง

5) ข้อมูลทั่วไปของรัฐต่างๆ ในมาเลเซีย มาเลเซียตะวันตกประกอบด้วยรัฐทั้งหมด 11 รัฐ ซึ่งประกอบด้วยรัฐต่างๆดังต่อไปนี้ (สถานีวิทย์โทรทัศน์กองทัพบก ช่อง 5, 2555)

(1) รัฐเปอร์ลิส (Perlis) เป็นรัฐที่อยู่ทางเหนือสุดของมาเลเซีย มีเมืองหลวงชื่อว่า กางาร์ (Kangar) มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 800 ตารางกิโลเมตร เป็นรัฐที่มีขนาดเล็กที่สุดในบรรดารัฐต่างๆ มีรัฐเปอร์ลิสมีพื้นที่ติดกับประเทศไทยบริเวณตำบลปาดังเบซาร์ จังหวัดสงขลาและจังหวัดสตูล รวมทั้งเป็นเมืองที่สามารถเดินทางไปยังเกาะลังกาวิไลได้ ภายในรัฐเปอร์ลิสมีเมืองที่สำคัญ คือ เมืองกางาร์ ซึ่งเป็นที่ประทับของสุลต่านแห่งรัฐ

(2) รัฐเคดาห์ (Kedah) เป็นสถานที่เพาะปลูกที่สำคัญ รัฐเคดาห์อยู่ระหว่างเปอร์ลิสทางตอนเหนือ และเปรักทางตอนใต้ มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 9.4 พันตารางกิโลเมตร มีพื้นที่ติดกับประเทศไทยที่จังหวัดสงขลาและยะลา เป็นรัฐที่มีคนไทยเชื้อชาติไทยมากที่สุด มีเมืองหลวงชื่อว่า อะลอร์สตาร์ (Alor Star) ซึ่งเป็นสถานที่ทำการของรัฐบาลและที่พำนักของเชื้อพระวงศ์

(3) รัฐปีนัง (Penang) ภูมิประเทศเป็นเกาะ ตั้งอยู่บนฝั่งมาเลเซียตะวันตก มีเมืองหลวงชื่อว่า ยอร์ชทาวน์ (George Town) มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 1 พันตารางกิโลเมตร

(4) รัฐกลันตัน (Kelantan) เป็นรัฐที่อยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของแหลมมลายู มีเมืองหลวงชื่อว่า เมืองโกตาบารู (Kota Bharu) มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 14.9 พันตารางกิโลเมตร มีพื้นที่ติดกับประเทศไทยที่จังหวัดนราธิวาส

(5) รัฐเปรัก (Perak) เป็นรัฐที่อยู่ระหว่างรัฐเคดาห์ทางตอนเหนือและเซอลังงอร์ทางตอนใต้ มีเมืองหลวงชื่อว่า เมืองอิโปห์ (Ipoh) มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 21 พันตารางกิโลเมตร มีพื้นที่ติดกับประเทศไทยที่จังหวัดยะลาและนราธิวาส

(6) รัฐตรังกานู (Terengganu) อยู่ติดกับรัฐปาหัง มีเมืองหลวงชื่อว่า เมืองกัวลาตรังกานู (Kuala Terengganu) มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 13 พันตารางกิโลเมตร

(7) รัฐปาหัง (Pahang) เป็นรัฐที่มีขนาดใหญ่มากที่สุดในแหลมมลายู ตั้งอยู่เหนือรัฐยะโฮร์ มีเมืองหลวงชื่อว่ากวันตัน (Kuantan) มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 36 พันตารางกิโลเมตร รัฐนี้มีเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับไทยมายาวนาน

(8) รัฐเซลังงอร์ (Selangor) มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 8.2 พันตารางกิโลเมตร ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างรัฐเปรักและเนกริเซมบิลัน มีเมืองหลวงชื่อว่าชาห์อะลาม (Shah Alam) นอกจากนี้ยังมีเมืองท่าที่สำคัญตั้งอยู่ที่เมืองเกล็ง

(9) รัฐเนกริเซมบิลัน (Negeri Sembilan) มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 6.6 พันตารางกิโลเมตร ตั้งอยู่เหนือมะละกา มีเมืองหลวงชื่อว่าเซเรมบัน (Seremban) เป็นเมืองท่า

(10) รัฐมะละกา (Malacca) มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 1.7 พันตารางกิโลเมตร ตั้งอยู่ขึ้นไปทางเหนือของรัฐยะโฮร์ มีเมืองหลวงชื่อว่ามะละกา (Malacca Town) เป็นเมืองที่มีอายุเก่าแก่และยาวนานมากที่สุดในมาเลเซีย

(11) รัฐยะโฮร์ (Johore) มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 19 พันตารางกิโลเมตร มีเมืองหลวงชื่อว่ายะโฮร์บาฮู (Johor Bahru) เป็นรัฐที่มีชายฝั่งทะเลทอดยาวขนานกับช่องแคบมะละกา มีพื้นที่ติดกับประเทศสิงคโปร์ สามารถเดินทางไปยังสิงคโปร์ได้ทั้งทางถนนและรถไฟ

6) มาเลเซียตะวันออก จะอยู่บนพื้นที่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของเกาะบอร์เนียวประกอบด้วยรัฐ 2 รัฐ คือซาบাহ์และซาราวักซึ่งทั้ง 2 รัฐจะถูกคั่นกลางด้วยประเทศบรูไน พื้นที่ของมาเลเซียตะวันออกพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นภูเขาและปกคลุมด้วยป่าดิบ แต่จะมีที่ราบสูงตอนในและที่ราบขนาดเล็กๆตามชายฝั่งทะเล แม่น้ำจะเป็นแม่น้ำสายสั้นๆที่ไหลผ่านหุบเขาออกไปยังทะเลทางทิศตะวันตก พื้นที่ตามชายฝั่งส่วนใหญ่เป็นดินเหนียว มีบางพื้นที่เป็นดินปนทราย (พูนศักดิ์ สักกทัตติยกุล, 2555)

(1) ซาบাহ์ (Sabah) หรือเรียกว่า North Borneo รัฐซาบাহ์อยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของเกาะบอร์เนียว มีเมืองหลวงชื่อว่า โกตาคินาบาลู (Kota Kinabalu) พื้นที่ทั้งหมดประมาณ 72.5 พันตารางกิโลเมตร

(2) ซาราวัก (Sarawak) รัฐซาราวักอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของเกาะบอร์เนียว มีเมืองหลวงชื่อว่า คูชิง (Kuching) พื้นที่ของรัฐมีขนาดใหญ่ที่สุดในมาเลเซีย พื้นที่ทั้งหมดประมาณ 124.5 พันตารางกิโลเมตร

นอกจากนี้ยังมีเขตการปกครองพิเศษอีก 4 เขต ที่อยู่ภายใต้การปกครองสหพันธรัฐ คือ

(1) กัวลาลัมเปอร์ (Kuala Lumpur) รัฐกัวลาลัมเปอร์อยู่ทางชายฝั่งทิศตะวันตกของแหลมมลายู เป็นเมืองหลวงของมาเลเซียและเมืองเศรษฐกิจที่สำคัญ พื้นที่ทั้งหมดประมาณ 0.2 พันตารางกิโลเมตร

(2) เมืองปุตราจายา (Putrajaya) เป็นเมืองที่อยู่ทิศใต้ของเมืองหลวง ซึ่งอยู่ระหว่างรอยต่อของเมืองหลวงและไซเบอร์จายาซึ่งเป็นเมืองคู่แฝดของเมืองปุตราจายา ถูกสร้างขึ้นจากแนวคิดของ

ดร.มหาเธร์ โมฮัมหมัดอดีตนายกรัฐมนตรี เพื่อกระจายความเจริญไปยังพื้นที่ที่อยู่นอกเมืองหลวง พื้นที่ทั้งหมดประมาณ 4,932 เฮกตาร์

(3) เขตไซเบอร์จายา (Cyberjaya) อยู่ทางตะวันตกของปุตراجายา เป็นเมืองที่โดดเด่นทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ คมนาคมระดับโลก มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 750 ตารางกิโลเมตร

(4) ลาบวน (Labuan) อยู่ในทะเลจีนใต้ เป็นเกาะที่มีความโดดเด่นเกี่ยวกับตลาดตราสารการเงิน หรือ International Offshore Financial Centre (IOFC) และเป็นแหล่งบริการทางการเงินที่สำคัญ มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 98 ตารางกิโลเมตร ประชากรอาศัยอยู่ประมาณ 7.8 หมื่นคน

4.1.2 ภูมิอากาศ

มาเลเซียมีอากาศแบบร้อนชื้นอันเนื่องมาจากทำเลที่ตั้งอยู่ใกล้กับเส้นศูนย์สูตร อุณหภูมิของมาเลเซียไม่แตกต่างกันมากนัก จะอยู่ในช่วง 21-35 องศาเซลเซียส สภาพอากาศมีลักษณะคล้ายกับภาคใต้ของประเทศไทย เป็นประเทศที่ฝนตกชุกตลอดปี ปริมาณความชื้นในอากาศสูงถึงร้อยละ 80 พื้นที่ของซาบารังกับซาราวักจะมีฝนตกปริมาณมากกว่าพื้นที่บนแหลมมลายู (กรมส่งเสริมการส่งออก, 2555)

มาเลเซียเป็นประเทศที่ได้รับอิทธิพลจากลมมรสุม และชนิดของลมมรสุมหลักๆ มีอยู่ 2 ชนิด คือ (Malaysian Meteorological Department, 2012)

1) ลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้พัดมาจากทางมหาสมุทรอินเดียและมาถึงมาเลเซียในช่วงปลายเดือนพฤษภาคมหรือต้นเดือนมิถุนายนจนถึงปลายเดือนกันยายน กระแสลมจะพัดไปในทิศตะวันตกเฉียงใต้โดยมีความเร็วต่ำกว่า 15 knots

2) ลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ ลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือจะพัดมาจากทางชายฝั่งของทะเลจีนใต้ ผ่านทะเลจีนใต้ มาจนถึงมาเลเซียในช่วงต้นเดือนพฤศจิกายนจนถึงปลายเดือนมีนาคม กระแสลมจะพัดไปในทิศตะวันออกเฉียงเหนือโดยมีความเร็วในช่วง 10 ถึง 20 knots แต่กระแสลมที่อยู่เหนือบริเวณชายฝั่งทิศตะวันออกของพื้นที่มาเลเซียตะวันตกจะมีความเร็วลมถึง 30 knots ส่งผลให้อากาศเย็นขึ้น

ในช่วงระหว่างเดือนเมษายนถึงเดือนพฤศจิกายนมีพายุไต้ฝุ่นพัดจากมหาสมุทรแปซิฟิก ผ่านฟิลิปปินส์และพัดผ่านไปยังชายฝั่งที่อยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของรัฐซาราวักและซาราวัก กระแสลมจะมีความเร็ว 20 knots หรือมากกว่านั้นสภาพของภูมิอากาศในแต่ละเขต เป็นดังนี้

1) ฝั่งมาเลเซียตะวันตก สภาพอากาศคล้ายกับทางภาคใต้ของไทย มีฝนตกชุกตลอดทั้งปี เนื่องจากอิทธิพลของลมมรสุม อิทธิพลจากลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือก่อให้เกิดฝนตกหนักในส่วนของพื้นที่ทางตะวันออกแล้วค่อยๆลดจำนวนลงเมื่อเข้ามาทางตะวันตก อิทธิพลจากลมมรสุม

ตะวันตกเฉียงใต้ ก่อให้เกิดลมพัดอ่อนๆและมีฝนตกบ้างซึ่งส่วนใหญ่จะตกในพื้นที่ทางเหนือและพื้นที่ที่อยู่ตามชายฝั่งทะเล

2) ฝั่งมาเลเซียตะวันออก มีฝนตกมากกว่าทางมาเลเซียตะวันตก โดยลมมรสุมที่มีอิทธิพลและส่งผลให้ฝนตกคือ ลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ

4.1.3 เมืองเศรษฐกิจสำคัญ / สินค้าสำคัญในแต่ละเมือง

สินค้าและเมืองที่สำคัญของมาเลเซียมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (สถานกงสุลใหญ่ ณ เมืองปีนัง, 2555; สำนักการตลาดเพื่อการลงทุน, 2552)

1) กัวลาลัมเปอร์ เป็นเมืองหลวงของประเทศมาเลเซีย สมัยก่อนเมืองแห่งนี้เป็นเมืองที่สำคัญของอุตสาหกรรมเหมืองแร่ โดยบริเวณที่พบแร่ดีบุกคือบริเวณแม่น้ำ Klang และ Gombak ไหลมารวมกัน จนมาถึงปัจจุบันเมืองหลวงแห่งนี้กลายเป็นเมืองที่มีความสำคัญทั้งในด้านการค้า การคมนาคม การท่องเที่ยว และเทคโนโลยี

2) ปูตราจายาเป็นเมืองที่มีเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาก ดังนั้นเมืองปูตราจายาจึงเป็นเมืองที่สำคัญในการเป็นศูนย์กลางทางราชการและทางด้านเทคโนโลยี สถานที่ราชการจะเป็นตึกซึ่งเรียกว่า Smart Building ที่ประกอบไปด้วยระบบคอมพิวเตอร์ สาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆที่มีความทันสมัยมาก เนื่องจากกัวลาลัมเปอร์และปูตราจายามีความโดดเด่นทางด้านเทคโนโลยี ดังนั้นสินค้าส่วนใหญ่ของทั้งสองเมืองนี้จึงเกี่ยวข้องกับด้านเทคโนโลยีสินค้าที่สำคัญ ได้แก่ เครื่องใช้ไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ เครื่องจักรเคมีภัณฑ์ การท่องเที่ยว IT การศึกษา ไบโอเทคโนโลยี

3) เปอร์ลิสเป็นเมืองที่เหมาะสมแก่การเพาะปลูกทั้งข้าว อ้อย และผลไม้ รวมทั้งเป็นศูนย์กลางจำหน่ายสินค้าที่มีชื่อเสียงเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ยังมีอุตสาหกรรม 4 เขตคือ Jelawi Light Industrial Estate, Chuping Heavy Industrial Estate, Kuala Perlis Industrial Estate และ Padangbesar Industrial Estate อุตสาหกรรมขนาดกลางมีปริมาณเพิ่มขึ้น สินค้าที่สำคัญของเปอร์ลิส ได้แก่ ข้าว ผลไม้ ผลิตภัณฑ์จากสัตว์น้ำ และผลิตภัณฑ์จากไม้เป็นต้น

4) เคนาห์เป็นเมืองที่มีพื้นที่เหมาะแก่การเพาะปลูกคล้ายกับเมืองเปอร์ลิส ผลิตสินค้าได้มากกว่าความต้องการสินค้าของทั้งครึ่งประเทศ เมืองหลวงอย่างละฮอร์สตาร์ของรัฐบาลกำลังจะกลายเป็นเมืองสำคัญระดับประเทศ และมีการขยายตัวเพิ่มขึ้นของทั้งภาคอุตสาหกรรมและภาคธุรกิจ มีเขตอุตสาหกรรม หลายแห่ง เช่น Bukit Kayu Hitam Industrial, Kulim High-Tech Park นอกจากนี้ยังมีรายได้หลักจากธุรกิจการท่องเที่ยวที่ลังกาวิ สินค้าที่สำคัญ ได้แก่ สินค้าทางเกษตร เครื่องใช้ไฟฟ้า และอิเล็กทรอนิกส์ เคมีภัณฑ์ เครื่องจักร ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม เป็นต้น

5) ปีนัง มีบริษัทจากต่างประเทศจำนวนมากมาลงทุนในปีนังทั้งด้านการท่องเที่ยว เกษตรกรรม และเทคโนโลยี นอกจากนี้ยังเป็นแหล่งผลิตชิ้นส่วนและอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ สินค้าที่

สำคัญของปีนัง ได้แก่ เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ เซมิคอนดักเตอร์ คอมพิวเตอร์ นอกจากนี้ปีนังยังมีผลผลิตทางการเกษตร เช่น ยางพารา ปาล์ม น้ำมันและผลไม้หลายชนิด

6) กลันตัน เป็นแหล่งท่องเที่ยว และมีชื่อเสียงทางด้านงานฝีมือและงานแกะสลัก สินค้าที่สำคัญของรัฐนี้ ได้แก่ เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ เคมีภัณฑ์ สิ่งทอ ไม้สัก และผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม

7) เปรັค อดีตรัฐแห่งนี้มีอุตสาหกรรมหลักด้านเงินและแร่ดีบุก จนต่อมาได้เริ่มสนใจในเรื่องของเกษตรกรรม โรงงาน ก่อสร้าง การค้า การประมง ท่องเที่ยว และเมืองหลวงของรัฐเปรັคคือ Ipoh พัฒนาอย่างรวดเร็วจนกลายเป็นศูนย์กลางของภาคธุรกิจและการศึกษา สินค้าที่สำคัญ ได้แก่ เครื่องใช้ไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ สิ่งทอ เคมีภัณฑ์ เครื่องจักร ยาง สินค้าที่ผลิตจากไม้

8) ตรังกานู ช่วงเริ่มแรกอาชีพหลักของรัฐคือประมง แต่ต่อมาได้มีการผลิตและวางแผนของท่อ้ำมันจากทางประเทศจีน จนส่งผลให้รัฐตรังกานูเกิดโรงกลั่นน้ำมันและก๊าซขึ้น นอกจากนี้ยังมีการทำกิจกรรม อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอีกด้วย เขตนิคมอุตสาหกรรมของรัฐอยู่ที่ Dungun และ Kermaman สินค้าที่สำคัญ ได้แก่ เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม ก๊าซธรรมชาติ เหล็ก ไม้สัก น้ำมันปาล์ม ผลิตภัณฑ์ยาง

9) ปาหัง รัฐนี้อุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรธรรมชาติ ประชาชนส่วนใหญ่มีอาชีพหลักคือเกษตรกรรม เพาะปลูกพืชพวกปาล์ม น้ำมัน โกโก้ และยางพารา นอกจากนี้รัฐนี้ยังมีชายฝั่งที่ยาวทำให้มีการทำประมงและธุรกิจการท่องเที่ยวสินค้าที่สำคัญ ได้แก่ เคมีภัณฑ์ น้ำมันปาล์ม ปิโตรเลียม ผลไม้ ยางพารา

10) สลังงอร์ รัฐแห่งนี้มีความเจริญก้าวหน้าเป็นอย่างมาก ทั้งด้านการค้า สาธารณูปโภค เทคโนโลยีและการปกครอง มีหน่วยงานราชการตั้งอยู่บริเวณด้านหน้าของรัฐ พื้นที่ส่วนใหญ่มีการพัฒนา แต่ยังคงเหลือพื้นที่ของป่าโกงกาง สินค้าที่สำคัญ ได้แก่ เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ เซมิคอนดักเตอร์ คอมพิวเตอร์ อุปกรณ์ขนส่ง ผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำ และไม้สัก

11) เนกรีเซมบิลัน ทางด้านเศรษฐกิจมีการผสมผสานระหว่างเกษตรกรรมและอุตสาหกรรม ปัจจุบันมีปริมาณของนิคมอุตสาหกรรมเพิ่มมากขึ้น สินค้าที่สำคัญ ได้แก่ เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ เคมีภัณฑ์ ยางพารา น้ำมันปาล์ม

12) มะละกา สินค้าที่สำคัญ ได้แก่ เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ เคมีภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม

13) ยะโฮร์ มีพื้นที่สำหรับการทำเกษตรกรรม ดังนั้นสินค้าส่วนใหญ่จึงเป็นพืชผลทางการเกษตร สินค้าที่สำคัญ ได้แก่ น้ำมันปาล์ม พริกไทย สับปะรด ยางพารา

14) ซาบารุ รายได้หลักของรัฐมาจากการเกษตรกรรม อุตสาหกรรมป่าไม้ อุตสาหกรรมการผลิต การท่องเที่ยวและการส่งออกน้ำมันปาล์ม สินค้าที่สำคัญ ได้แก่ ไม้สักแปรรูป ไม้ท่อน น้ำมันปาล์ม มะพร้าว ผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำ

15) ซาราวัก รัฐแห่งนี้มีทรัพยากรน้ำมันปริมาณมาก สินค้าที่เป็นก๊าซธรรมชาติจะส่งออกไปยังประเทศญี่ปุ่น สินค้าที่สำคัญ ได้แก่ ปิโตรเลียม ก๊าซธรรมชาติ น้ำมันปาล์ม ผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำ พริกไทย นอกจากนี้ยังมีรายได้จากยาง สาขุ เนื้อมะพร้าวแห้ง ริงนก และไม้แปรรูป

16) ไชเบอร์จายา เป็นเมืองที่มีความสำคัญในเรื่องของการเป็นศูนย์กลางเทคโนโลยีสารสนเทศ

17) ลาบวน เป็นเมืองที่มีความสำคัญอย่างมากในแง่ของการเป็นแหล่งบริการทางการเงิน

4.1.4 ทรัพยากรธรรมชาติ

ทรัพยากรที่สำคัญของประเทศ ได้แก่ น้ำมันดิบมีปริมาณสำรอง 3.8ล้านบาร์เรล มาเลเซียเป็นผู้ผลิตก๊าซธรรมชาติมากเป็นอันดับ 3 ของโลก มีปริมาณก๊าซธรรมชาติสำรอง 87ล้านล้านลูกบาศก์ฟุต สามารถผลิตได้ถึง 24 ล้านตันต่อปี รัฐที่เป็นแหล่งของทรัพยากรจำพวกเชื้อเพลิง เช่น รัฐซาราวัก รัฐซาบฮ์ และรัฐตรังกานู มาเลเซียยังเป็นผู้ผลิตดีบุกอันดับแรกของโลก นอกจากนี้ยังมีทรัพยากรที่สำคัญอื่นๆ อีก เช่น ป่าไม้ ปาล์มน้ำมัน โกโก้ และมาเลเซียอนุรักษ์ทรัพยากรพวกทองแดง แร่เหล็ก หินแร่ และแร่อะลูมิเนียม (ภุชณิศ นันตย, 2554)

4.1.5 ประชาชน การศึกษา และวัฒนธรรม

1) จำนวนประชากร 28,728,607 ล้านคน (กรกฎาคม 2554)

2) อัตราการขยายตัวของประชากร อัตราการเติบโตของประชากรของมาเลเซียลดลงร้อยละ 2.17 เมื่อเทียบกับ ค.ศ.2000-2010

3) เชื้อชาติ จากจำนวนประชากรทั้งหมดที่กล่าวมาพบว่าเป็นชาวมลายู (ร้อยละ 67.45) จีน (ร้อยละ 24.65) อินเดีย (7.35) และเชื้อชาติอื่น (ร้อยละ 0.7) สังคมของมาเลเซียเป็นสังคมที่ประชาชนมีความแตกต่างกันทางด้านเชื้อชาติ ประชาชนส่วนใหญ่ของมาเลเซียคือชาวมลายูและถือว่าตัวเองมีสิทธิเหนือกว่าเชื้อชาติอื่น (The Daily beast, 2012)

4) ศาสนา ศาสนาที่มีคนนับถือมากที่สุด คือ ศาสนาอิสลาม (ร้อยละ 61.35) นอกนั้นยังมีศาสนาอื่นๆ อีก ได้แก่ ศาสนาพุทธ (ร้อยละ 19.85) ศาสนาคริสต์ (ร้อยละ 9.25) และฮินดู (ร้อยละ 6.35)

5) การตั้งถิ่นฐาน บริเวณที่ประชากรส่วนใหญ่อาศัย คือ ที่ราบทางชายฝั่งตะวันตกและชายฝั่งตะวันออกของ มาเลเซียตะวันตก ส่วนทางมาเลเซียตะวันออกจะอาศัยที่เกาะกาลิมันตัน บริเวณที่ราบชายฝั่งทางใต้

6) ภาษา ประเทศมาเลเซียมีภาษามลายูเป็นภาษาราชการ นอกจากนี้ยังมีภาษาอังกฤษ จีน (กวางตุ้งและจีนกลาง) อูรดู (กรมส่งเสริมการส่งออก, 2555)

7) โครงสร้างอายุ ช่วงอายุ 0-14 ปีมีสัดส่วนร้อยละ 27.6, ช่วงอายุ 15.64 ปี มีสัดส่วนร้อยละ 67.3 และช่วงอายุ 65 ปีขึ้นไปมีสัดส่วนร้อยละ 5.1

8) การศึกษา ภาคบังคับ 11 ปี (ประถมศึกษา 6 ปี และมัธยมศึกษาตอนต้น 3 ปีการศึกษา) (ยื่นขง ราชวงษ์, 2554)

9) อัครราชูหน้งสือ ร้อยละ 88.8 (Royal Thai Embassy Kuala Lumpur, 2555)

10) ลักษณะของประชากร ประชากรของประเทศมาเลเซียมีหลากหลายเชื้อชาติ เช่น ชาวมลายู ชาวจีน ชาวอินเดีย ทำให้ชาวมลายูมีวัฒนธรรม วิถีชีวิตและประเพณีที่แตกต่างกัน ดังนี้ (สถาบัน จิตวิทยาความมั่นคง, 2555)

(1) ชาวมลายูมีจำนวนมากที่สุดในประเทศ ส่วนใหญ่มืออาชีพเป็นเกษตรกร ถือว่าตนเอง เป็นกมุบุตรแปลว่าบุตรแห่งแผ่นดิน มีความคิดว่าเชื้อชาติของตนเหนือกว่าเชื้อชาติอื่น นิสัยมีน้ำใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ รักสันโดษ ชาวมลายูเคร่งครัดในศาสนาส่วนทางการเมืองอำนาจการบริหารประเทศก็ ตกเป็นของชาวมลายู ทำให้รัฐบาลให้สิทธิแก่ชาวมลายูมากกว่าชาติอื่น รวมทั้งเรื่องการค้าเลือก ตำแหน่งทางราชการด้วย

(2) ชาวจีนมาจากประเทศจีนมาประกอบอาชีพค้าขาย มีนิสัยขยันขันแข็ง อดทน อดออม รักพวกพ้องมักยึดถือประเพณีดั้งเดิมของตนเองตามกฎหมายชาวจีนต้องพูดภาษามลายู แต่เมื่ออยู่บ้าน กลับพูดภาษาจีนกลางของตนเองมีฐานะร่ำรวย เศรษฐกิจส่วนใหญ่จะตกอยู่ในมือของคนจีนความไม่ ยุติธรรมทางด้านเชื้อชาติที่รัฐบาลมอบสิทธิพิเศษให้ไม่เท่ากัน ทำให้ชาวจีนพยายามเรียกร้องสิทธิ ให้กับตนเอง

(3) ชาวอินเดียซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อย ในอดีตชาวอินเดียมาอาศัยอยู่ในมาเลเซียมีทั้งที่อพยพ มาเองและชาวอังกฤษเกณฑ์มาทำงานใช้แรงงาน แต่ภายหลังชาวอินเดียหันไปประกอบอาชีพอื่นๆ เช่น พ่อค้า หรือ ธุรกิจบริการ มีนิสัยขยันทำมาหากิน ทำให้ชาวอินเดียมีฐานะที่ดีขึ้น ชาวอินเดีย เป็นผู้นำวัฒนธรรมของตนอันได้แก่ อาหาร ผ้าสาหรี่ และศาสนาฮินดูเข้ามายังมาเลเซีย เป็นชนกลุ่ม น้อยที่มีอำนาจมากในอาชีพกรรมกร แต่อำนาจการต่อรองทั้งการเมืองและเศรษฐกิจน้อยกว่าชาว มลายูและชาวจีนตามลำดับ

(4) ชาวปรานากัน ปรานากันมีความหมายในภาษามลายูว่า “เกิดที่นี่” เป็นคนที่มีเชื้อสาย ทั้งจีนและมาเลย์ผสมกัน ในยุคล่าอาณานิคม ชาวจีนหนีเข้ามาอยู่ในมาเลเซียมากขึ้น ทำให้ชาวปรานา กันเริ่มมีจำนวนน้อยลงและกลายเป็นชาวจีน วัฒนธรรมการแต่งกายของชาวปรานากัน คือ ชารุง กายา ยา อาหาร ชาวปรานากันส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในมะละกา และปีนัง

(5) ชาวยูเรเซีย ส่วนใหญ่อาศัยในรัฐมะละกา สมัยอดีตชาวโปรตุเกสได้ยึดอำนาจจาก สุลต่านที่ปกครองมะละกา แล้วกลายเป็นผู้ปกครองมะละกา และส่งเสริมให้ชาวโปรตุเกสแต่งงานกับ ชาวพื้นเมือง ทำให้เกิดคนที่มีเชื้อสายสองอย่างผสมกัน ชาวยูเรเซียยังคงสืบทอดประเพณีของ โปรตุเกสทั้งเรื่องของอาหาร ภาษาคริสเตา ที่ปัจจุบันทางตะวันออกเฉียงใต้ยกเลิกไปแล้ว

(6) คนเผ่าพื้นเมืองต่างๆ เช่น คนเผ่ามาลาเนาไคยัค และอีป็นที่อาศัยอยู่ตามซาราวัก นอกจากนี้ยังมีชนเผ่ากลุ่มเล็กๆตามท้องถิ่นต่างๆ และรัฐบาลถือว่าชนเผ่าเหล่านี้เป็นชาวพื้นเมืองเป็นชาวมาเลย์ด้วยเช่นกัน

4.1.6 รัฐบาล

1) วันชาติ 31 สิงหาคมของทุกปี

2) ประเภทของรัฐบาล ระบอบประชาธิปไตยในระบบรัฐสภา (Parliamentary Democracy) ระบบรัฐบาลของมาเลเซียมีสองส่วน คือ ส่วนที่เป็นรัฐบาลกลาง หรือเรียกว่าสหพันธ์คอยดูแลด้านการคลัง ต่างประเทศ และด้านอื่นๆ ส่วนรัฐบาลแห่งรัฐจะคอยดูแลเรื่องขนบธรรมเนียมประเพณี และศาสนา แต่บางรัฐอาจมีระบบราชการเป็นของตนเอง เช่น รัฐกลันตัน รัฐแต่ละรัฐจะมีสุลต่านปกครองตนเอง สุลต่านของรัฐ 9 แห่ง คือ ยะโฮร์ ตรังกานูปะหัง สลังงอร์ เกดะห์ กลันตัน เนกรีเซมบิลัน เประและปะลิส จะเป็นผู้เลือกสมเด็จพระราชาธิบดีหรือที่เรียกกันว่ายังดี เปอร์ตวน อากง (Yang di-Pertuan Agong) เพื่อเป็นประมุข วาระของการดำรงตำแหน่งคือ 5 ปีปัจจุบันประมุขแห่งมาเลเซียคือ สุลต่าน अबดุล ฮาลิมมูอัดซามซาห์เป็นพระราชาธิบดีองค์ที่ 14 แห่งมาเลเซีย ขึ้นดำรงตำแหน่งเมื่อวันที่ 13 ธันวาคม 2554 หน้าที่ของกษัตริย์ได้แก่การลงนามแต่งตั้งคณะรัฐมนตรี ผู้พิพากษาระดับสูงแต่งตั้งอะละมะอะระดับสูงและยังทรงดำรงพระยศสูงสุดในกองทัพด้วยแต่จะไม่มีอำนาจในการบริหารประเทศ

3) วันรัฐธรรมนูญ 27 สิงหาคม 1957

4) โครงสร้างการปกครองของมาเลเซียแบ่งเป็น 3 ฝ่าย ได้แก่ อำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหาร และอำนาจตุลาการ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

(1) อำนาจบริหาร กลุ่มคนที่มีหน้าที่ในการบริหารประเทศ คือ คณะรัฐมนตรีจะมีหน้าที่ในการกำหนดนโยบาย นายกรัฐมนตรีเป็นผู้นำในการบริหารและแต่งตั้งบุคคลจากคณะรัฐมนตรีมาดำรงตำแหน่งตามกระทรวงต่างๆ นายกรัฐมนตรีบริหารประเทศด้วยระบบแบบรัฐสภา นายกรัฐมนตรีจะเป็นผู้ที่ถูกเลือกมาสมาชิกของรัฐสภาหรือเป็นผู้ที่เป็นแกนนำของพรรค นายกรัฐมนตรีถูกแต่งตั้งโดยประมุข นายกรัฐมนตรีคนปัจจุบันคือ Mohamed Najib Bin Abdul Razak หรือ นายนาจิบ ราซัค (ดำรงตำแหน่งเมื่อวันที่ 3 เมษายน 2552) (กระทรวงการต่างประเทศ, 2555) การแบ่งส่วนของการบริหาร การปกครองของมาเลเซียจะมีรูปแบบคล้ายกับการปกครองของประเทศอังกฤษ มาเลเซียมีการปกครองแบบสหพันธรัฐ โดยแบ่งออกเป็น 13 รัฐและ 4 ดินแดนสหพันธ์ ที่ถูกปกครองโดยรัฐบาลกลาง

(2) อำนาจตุลาการ เขียนแบบกฎหมายของอังกฤษที่เรียกว่า Common Law แต่ถ้าเป็นศาสนาอิสลามจะต้องอยู่ภายใต้ระบบสหพันธ์ อำนาจตุลาการมีความเป็นอิสระไม่อยู่ภายใต้อำนาจของฝ่ายบริหารและนิติบัญญัติ ศาลแบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ ระดับสหพันธรัฐ ได้แก่ ศาลสูงสุดหรือศาลฎีกา มี 1 สถาบัน เป็นศาลที่มีอำนาจสูงสุดในรัฐ และระดับรัฐ เช่น ศาลสูงมีจำนวนทั้งหมด 2 แห่ง

ศาลเฉพาะจะมีอยู่ในเมืองใหญ่ๆ ศาลแขวง ศาลท้องถิ่น ศาลเด็ก ศาลอิสลาม สำหรับพิจารณาคดีที่เกี่ยวข้องกับศาสนา ศาลของชนพื้นเมือง ตั้งอยู่ที่รัฐซาราวักและซาบฮ์

(3) รัฐสภา เป็นสภาสูงสุดที่มีหน้าที่บริหารประเทศประกอบด้วยสภาผู้แทนราษฎร (House of Representative) ทั้งหมด 219 คนมาจากการเลือกตั้งเขตละ 1 คน มีวาระดำรงตำแหน่ง 5 ปี ยกเว้นมีการยุบสภาล่วงหน้า วุฒิสภา หรือสภาสูง (Senate หรือ Dewan Negara) มีสมาชิกทั้งหมด 70 คน ซึ่งมาจาก 2 ส่วน คือสมาชิก 44 คนได้รับเลือกจากนายกรัฐมนตรีและสมาชิกอีก 26 คนที่เหลือได้รับเลือกจากสภานิติบัญญัติจาก 13 รัฐ เลือกจำนวน 2 คนต่อ 1 รัฐ มีวาระดำรงตำแหน่ง 6 ปี

ก. ประธานสภาผู้แทนราษฎร (Speaker of the House of Representatives) คือ Tan Sri Datuk Pandikar Amin Bin Haji Mulia (ตั้งแต่วันที่ 28 เมษายน 2551)

ข. ประธานวุฒิสภา (Speaker of the House of Councillors) คือ ตันศรีอาบูซาฮาร์ อูยัง (Tan Sri Abu ZaharUjang) (ตั้งแต่วันที่ 26 เมษายน 2552)

ค. ประมุข คือ สุลต่าน อับดุล ฮาลิมมูอัคซามซาห์เสด็จครองราชย์เมื่อวันที่ 13 ธันวาคม 2554 เป็นกษัตริย์พระองค์ที่ 14 ของมาเลเซีย

ง. นายกรัฐมนตรี คาโต๊ะซรี มุห์ฮัมหมัดนาจิบบินตุน ฮัจญีอับดุลราซัค (Dato' SeriMohd. Najib bin Tun Haji Abdul Razak) เป็นนายกรัฐมนตรีคนที่ 6 เมื่อวันที่ 3 เมษายน 2552 (พรรค UMNO: United Malays National Organization)

จ. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศและอุตสาหกรรม คือ คาโต๊ะ Mustapa Mohamed (พรรคองค์การแห่งชาติสหรัมาเลย์: UMNO)

ฉ. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ คือ คาโต๊ะ ซรี อานีฟาห์ บิน ฮัจญี อามาน (AnifahAman) (พรรคองค์การแห่งชาติสหรัมาเลย์: UMNO)

5) พรรคการเมืองที่สำคัญ ได้แก่

(1) พรรคองค์การแห่งชาติสหรัมาเลย์ (United Malays National Organization: UMNO) เป็นแกนนำรัฐบาล ได้ที่นั่งในสภาผู้แทนราษฎร 137 ที่นั่ง จาก 222 ที่นั่ง

(2) พรรคเกออาดิลัน (People's Justice Party or Keadilan) เป็นพรรคฝ่ายค้าน ได้ที่นั่งในรัฐสภาไป 31 ที่นั่ง หัวหน้าพรรคคือ อดีตรองนายกรัฐมนตรี อันวารอับราฮิม

(3) พรรคอิสลามแห่งมาเลเซีย หรือพรรคปาส (Parti Islam Se-Malaysia) เป็นพรรคฝ่ายค้าน ได้ที่นั่งในรัฐสภาไป 23 ที่นั่ง

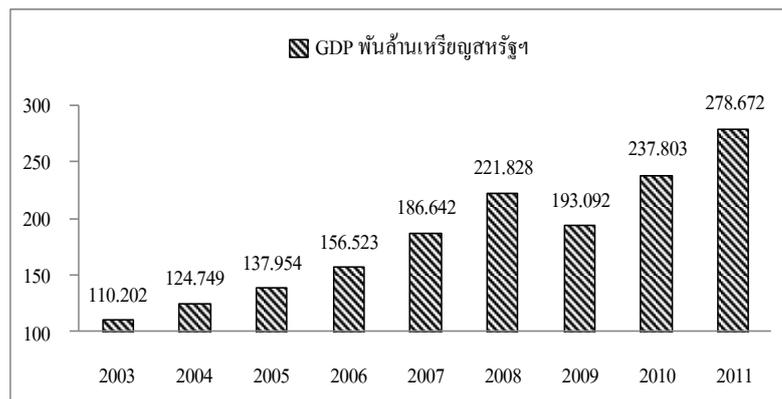
(4) พรรคกิจประชาธิปไตย (Democratic Action Party: DAP) เป็นพันธมิตรของพรรคเกออาดิลัน เป็นพรรคฝ่ายค้าน ได้ที่นั่งในรัฐสภาไป 28 ที่นั่ง

4.2 ข้อมูลเศรษฐกิจพื้นฐาน

4.2.1 โครงสร้างเศรษฐกิจ

1. ผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ

ในปี พ.ศ. 2554 ประเทศมาเลเซียมีผลิตภัณฑ์มวลรวม (GDP) มูลค่าเท่ากับ 278.672 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ ประเทศมาเลเซียมีค่าเฉลี่ยของผลิตภัณฑ์มวลรวมตั้งแต่ปี พ.ศ.2546-2554 เท่ากับ 183.05 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ ในอดีตช่วงปี พ.ศ. 2546 – 2554 มาเลเซียเคยมี GDP สูงที่สุดในปี พ.ศ. 2554 เป็นมูลค่าเท่ากับ 278.672 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ และมี GDP ต่ำสุดในปี พ.ศ. 2546 มูลค่าเท่ากับ 110.202 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ จากการสังเกต GDP ในช่วงเวลาที่กล่าวมา พบว่าส่วนใหญ่ GDP ของประเทศมาเลเซียโดยภาพรวมมีแนวโน้มที่สูงขึ้น ดังรูปที่ 4.2 (Trading Economics, 2013)

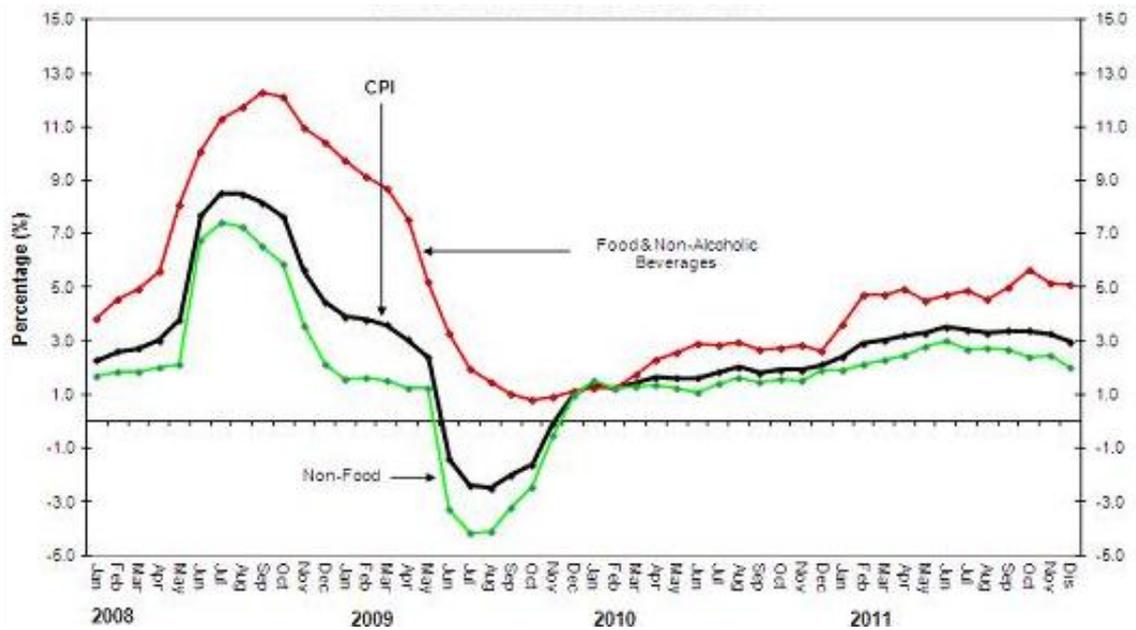
รูปที่ 4.2 แสดงมูลค่าของผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศมาเลเซียตั้งแต่ปี 2003-2011 (Trading Economics, 2013)

2. ดัชนีราคาผู้บริโภค

ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) ตั้งแต่เดือนมกราคมจนถึงเดือนธันวาคม 2554 ขยายตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 3.2 เป็น 103.2 (ปีฐานคือปี พ.ศ. 2553 เท่ากับ 100) เมื่อเปรียบเทียบช่วงเวลาเดียวกันของปี 2554 CPI ของเดือน ธ.ค. 2554 ขยายตัวร้อยละ 3.0 คือเป็น 104.2 จากเดิมเท่ากับ 101.2 และเมื่อเทียบกับเดือนที่ผ่านมา CPI เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 0.1

เดือน ธ.ค. 2554 ราคาสินค้าหมวดอาหารและเครื่องดื่มที่ไม่มีแอลกอฮอล์เพิ่มขึ้นร้อยละ 5.1 และ ดัชนีราคาผู้บริโภคหมวดอื่น ๆ ที่ไม่ใช่อาหารเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.1 เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันในปี 2553 ดังรูปที่ 4.3 (Department of Statistics Malaysia, 2011)

จากข้อมูลแสดงถึงการเกิดภาวะเงินเฟ้ออย่างอ่อน ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีในการกระตุ้นเศรษฐกิจ เนื่องจากเป็นการเพิ่มแรงจูงใจสำหรับผู้ประกอบการในการลงทุน (ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา, 2556)

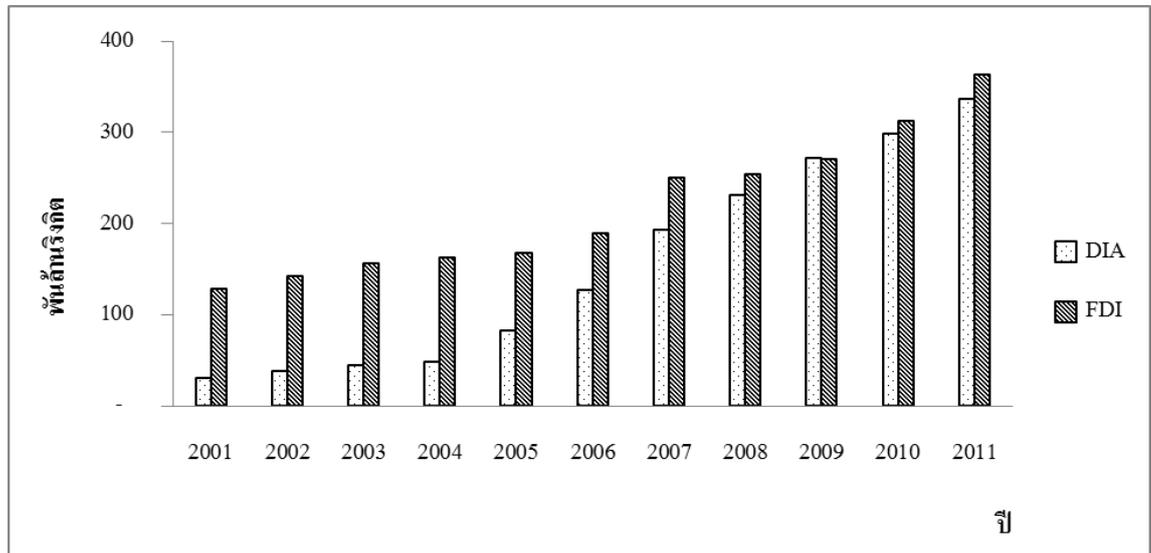
รูปที่ 4.3 แสดงดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) (ร้อยละ) ตั้งแต่เดือนมกราคมจนถึงเดือนธันวาคม 2554 (Department of Statistics Malaysia, 2011)

3. แนวโน้มการลงทุน

การลงทุนโดยตรงของมาเลเซียในต่างประเทศ (Direct Investment Abroad: DIA) จากสถิติพบว่าในปี 2554 เงินลงทุนในต่างประเทศเท่ากับ 337.5 ล้านดอลลาร์ เพิ่มขึ้น 38.7 ล้านดอลลาร์เมื่อเทียบกับปี 2553 ที่มีค่าเท่ากับ 298.8 ล้านดอลลาร์ ประเทศสามอันดับแรกที่มาเลเซียไปลงทุนคือ สิงคโปร์ อินโดนีเซีย และ สาธารณรัฐมริเชียส ดังรูปที่ 4.5

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment: FDI) ในมาเลเซียเพิ่มขึ้นร้อยละ 16.3 (เท่ากับ 50.9 พันล้านริงกิต) เป็น 363.9 พันล้านริงกิตในปี 2554 จากเดิม 313.0 พันล้านริงกิต อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าสูงเป็นอันดับต้นๆ คือ อุตสาหกรรมการผลิตคิดเป็นร้อยละ 47.5 การเงินและ

ประกันร้อยละ 22.4 การค้าส่งและค้าปลีกร้อยละ 8.3 ประเทศอันดับต้นๆที่เข้ามาลงทุนในมาเลเซีย ได้แก่ สิงคโปร์, ญี่ปุ่น และอเมริกา (Department of Statistics Malaysia, 2012) ดังรูปที่ 4.4

รูปที่ 4.4 แสดงการลงทุนของมาเลเซียจากต่างประเทศ (Department of Statistics Malaysia, 2012)

4.2.2 ข้อมูลการค้าระหว่างประเทศของมาเลเซีย

1. การค้าระหว่างประเทศของมาเลเซีย

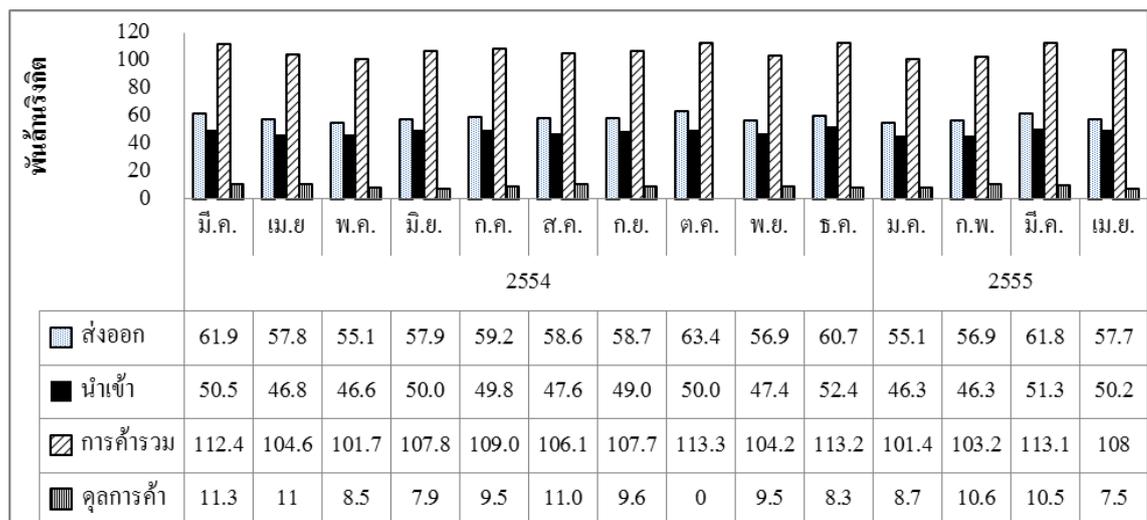
2554

การค้ารวมของมาเลเซียในปี 2554 มีมูลค่าสูงถึง 1.269 พันล้านริงกิต (4.22 แสนล้านดอลลาร์) เพิ่มขึ้นร้อยละ 8.7 เมื่อเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันของปีที่ผ่านมาเป็นปีที่มีมูลค่าการค้ารวมสูงสุดของมาเลเซียเท่าที่เคยมีมา นั่นคือเศรษฐกิจของมาเลเซียยังอยู่ในเกณฑ์ดีแม้ว่าจะได้รับผลกระทบจากการชะลอตัวของเศรษฐกิจในสหรัฐฯ ผลกระทบจากวิกฤติหนี้สินในยุโรป ปัญหาการหยุดชะงักของโซ่อุปทานอันเนื่องมาจากการเกิดสึนามิในญี่ปุ่นและน้ำท่วมในไทย

มูลค่าการส่งออกของมาเลเซียเมื่อปี 2554 ขยายตัวร้อยละ 8.7 เมื่อเทียบกับปี 2553 คิดเป็น 694.55 พันล้านริงกิต ในขณะที่มูลค่าการนำเข้าเพิ่มขึ้นร้อยละ 8.6 คิดเป็น 574.23 พันล้านริงกิต มีมูลค่าการนำเข้าสินค้าน้อยกว่ามูลค่าการส่งออก ซึ่งอันนี้มีผลทำให้ดุลการค้าเกินดุลคิดเป็น 120.31 พันล้านริงกิตเมื่อเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันของปี 2553 (อาร์วายทีไอน์, 2555)

เดือน ม.ค.-เม.ย.2555

เมื่อเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันของปี 2554 พบว่า การค้ารวมของมาเลเซียเพิ่มขึ้นร้อยละ 5.0 มีมูลค่าสูงถึง 425.6 พันล้านริงกิตมูลค่าการส่งออกของมาเลเซียขยายตัวร้อยละ 3.3 มีมูลค่าสูงถึง 231.46 พันล้านริงกิต ในขณะที่มูลค่าการนำเข้าเพิ่มขึ้นร้อยละ 7.1 มีมูลค่าสูงถึง 194.17 พันล้านริงกิต มีมูลค่าการนำเข้าสินค้าน้อยกว่ามูลค่าการส่งออก ซึ่งอันนี้มีผลทำให้ดุลการค้าเกินดุลเมื่อเทียบกับช่วงเวลาเดียวกัน ข้อมูลการค้าระหว่างประเทศของมาเลเซียแสดงดังรูปที่ 4.4

รูปที่ 4.5 แสดงสถิติการค้าของมาเลเซีย (Ministry of International Trade and Industry, 2012)

2. สินค้านำเข้า และส่งออกของประเทศมาเลเซีย

สินค้าส่งออกที่สำคัญของประเทศมาเลเซีย 10 อันดับแรก (ตั้งแต่ ม.ค.-พ.ย.2554) ได้แก่ สินค้าพวก อิเล็กทรอนิกส์, น้ำมันปาล์ม, ก๊าซธรรมชาติ, เคมีภัณฑ์, น้ำมันสำเร็จรูป, น้ำมันดิบ, เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ, เหล็กและเหล็กกล้า, เครื่องมือเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ และผลิตภัณฑ์ยาง

สินค้านำเข้าที่สำคัญของประเทศมาเลเซีย 10 อันดับ (ตั้งแต่ ม.ค.-พ.ย.2554) ได้แก่ สินค้าพวก อิเล็กทรอนิกส์, เคมีภัณฑ์, เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ, น้ำมันสำเร็จรูป, โลหะ, เครื่องมือเกี่ยวกับการขนส่ง, เหล็กและเหล็กกล้า, น้ำมันดิบ, เครื่องมือเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ และอาหารแปรรูป

รายละเอียดของสัดส่วนสินค้าส่งออกและนำเข้าของประเทศมาเลเซียใน 10 อันดับแรก (ตั้งแต่ ม.ค.-พ.ย. 2554) แสดงดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.1 แสดงสินค้าส่งออก/สินค้านำเข้าหลักของประเทศมาเลเซีย

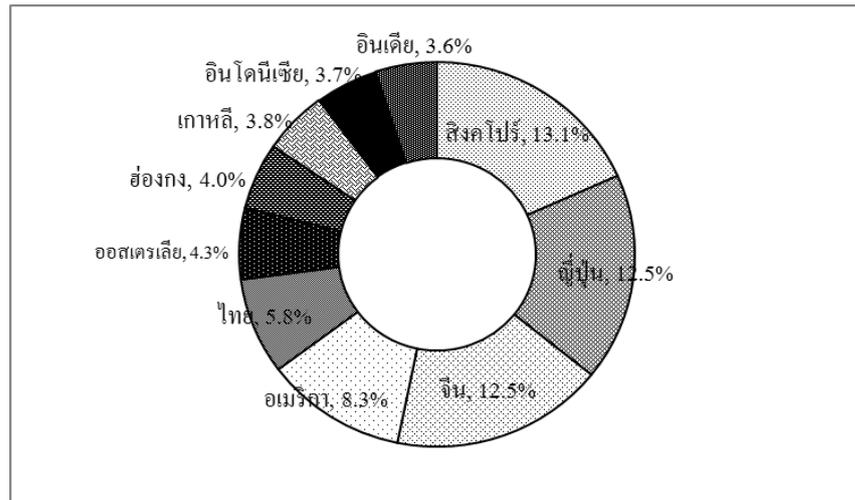
สินค้าส่งออกหลัก ม.ค.-พ.ย.2554	สัดส่วน (ร้อยละ)	สินค้านำเข้าหลัก ม.ค.-พ.ย.2554	สัดส่วน (ร้อยละ)
สินค้าไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	34.1	สินค้าไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	31.2
น้ำมันปาล์ม	9.4	เคมีภัณฑ์	9.0
ก๊าซธรรมชาติ	7.1	เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ	8.1
เคมีภัณฑ์	6.8	น้ำมันสำเร็จรูป	5.9
น้ำมันสำเร็จรูป	5.3	โลหะ	5.8
น้ำมันดิบ	4.8	เครื่องมือเกี่ยวกับการขนส่ง	5.4
เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ	3.4	เหล็กและเหล็กกล้า	4.3
เหล็กและเหล็กกล้า	3.1	น้ำมันดิบ	4.1
เครื่องมือเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์	2.7	เครื่องมือเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์	3.2
ผลิตภัณฑ์ยาง	2.6	อาหารแปรรูป	2.3
ผลิตภัณฑ์อื่นๆ	20.8	ผลิตภัณฑ์อื่นๆ	20.8

ที่มา: Malaysia External Trade Development Corporation (2012)

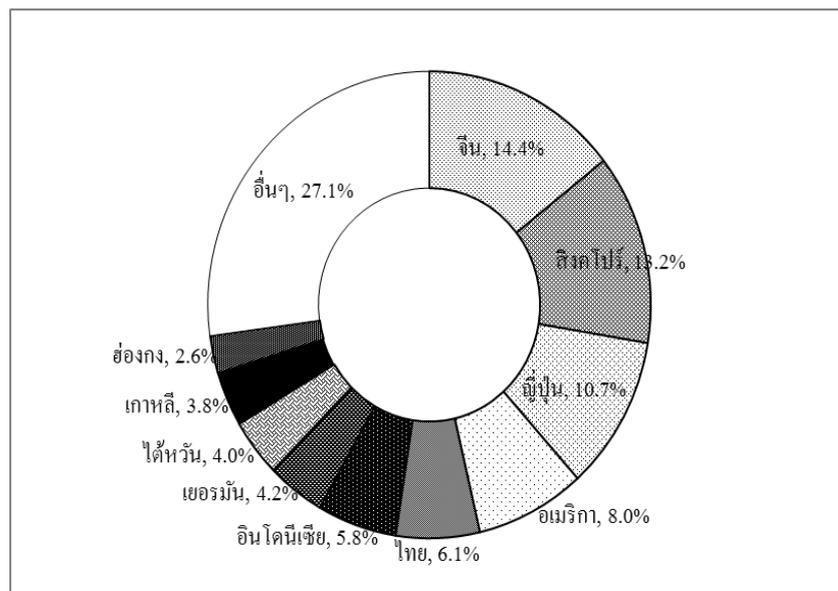
3. ตลาดสินค้านำเข้า และส่งออกที่สำคัญของประเทศมาเลเซีย

ตลาดส่งออกที่สำคัญของมาเลเซียสืบอันดับแรก ได้แก่ สิงคโปร์ (ร้อยละ 13.1), จีน (ร้อยละ 12.5), ญี่ปุ่น (ร้อยละ 12.5), สหรัฐฯ (ร้อยละ 8.3), ไทย (ร้อยละ 5.8), ออสเตรเลีย (ร้อยละ 4.3), ฮองกง (ร้อยละ 4.0), เกาหลีใต้ (ร้อยละ 3.8), อินโดนีเซีย (ร้อยละ 3.7) และอินเดีย (ร้อยละ 3.6) ดังรูปที่ 4.6

แหล่งนำเข้าที่สำคัญของมาเลเซียสืบอันดับแรก ได้แก่ จีน (ร้อยละ 14.4), สิงคโปร์ (ร้อยละ 13.2), ญี่ปุ่น (ร้อยละ 10.7), สหรัฐฯ (ร้อยละ 8.0), ไทย (ร้อยละ 6.1), อินโดนีเซีย (ร้อยละ 5.8), เยอรมัน (ร้อยละ 4.2), ไต้หวัน (ร้อยละ 4.0), เกาหลี (ร้อยละ 3.8), ฮองกง (ร้อยละ 2.6) และประเทศอื่นๆ (ร้อยละ 27.1) ดังรูปที่ 4.7

รูปที่ 4.6 แสดงตลาดส่งออกหลัก ม.ค.-เม.ย. 2555 (Ministry of International Trade and Industry, 2012)

รูปที่ 4.7 แสดงแหล่งนำเข้าหลัก ม.ค.-เม.ย. 2555 (Ministry of International Trade and Industry, 2012)

4.2.3 ข้อมูลทางการค้าระหว่างประเทศมาเลเซียกับประเทศไทย

1. ข้อมูลทางการค้ากับประเทศไทย

ในปี พ.ศ. 2554 มาเลเซียนับเป็นคู่ค้าที่สำคัญของไทยอันดับที่ 4 ในขณะที่ไทยก็เป็นคู่ค้าที่สำคัญของมาเลเซียเช่นกัน ไทยเป็นคู่ค้าอันดับที่ 5 ของมาเลเซีย ในปีนี้มูลค่าการค้าระหว่างประเทศไทยกับมาเลเซียเท่ากับ 560,655.0 ล้านบาท ซึ่งเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 12.7 เมื่อเทียบกับ ปี พ.ศ. 2553 เมื่อแยกเป็นการส่งออกจะมีมูลค่า 379,364.2 ล้านบาท และนำเข้าเป็นมูลค่า 181,290.8 ล้านบาท ต่อมาในช่วงมกราคม-เมษายน ปี พ.ศ.2555 มูลค่าการค้าระหว่างประเทศไทยกับมาเลเซียเท่ากับ 176,156.4 ล้านบาท ซึ่งมีมูลค่าลดลงจากปี 2554 ในช่วงเดือนเดียวกันคิดเป็นร้อยละ 7.4 โดยประเทศไทยมีการนำเข้าสินค้าจากประเทศมาเลเซียเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 19.7 แต่กลับมีการส่งออกลดลงเป็นร้อยละ -19.9 เมื่อเทียบกับการนำเข้าและส่งออกในปี พ.ศ. 2553 (Malaysia External Trade Development Corporation, 2012) ข้อมูลแสดงดังตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.2 แสดงภาวะการค้าของไทย-มาเลเซียระหว่างปี 2552-2555 (มกราคม-กุมภาพันธ์)

รายการ	มูลค่า(ล้านบาท)					อัตราเปลี่ยนแปลง		
	2552	2553	2554	2554 (ม.ค.- เม.ย.)	2555 (ม.ค.- เม.ย.)	53/52	54/53	55/54 (ม.ค.- เม.ย.)
การค้ารวม	387,297.1	497,590.4	560,655.0	190,222.2	176,156.4	28.5	12.7	-7.4
ส่งออก	226,892.6	320,405.0	379,364.2	130,332.3	104,442.0	41.2	18.4	-19.9
นำเข้า	160,404.5	177,185.4	181,290.8	59,889.9	71,714.4	10.5	2.3	19.7
ดุลการค้า	66,488.1	143,219.6	198,073.4	70,442.4	32,727.6			

ที่มา: กรมการค้าต่างประเทศ (2555)

2. สินค้าส่งออกและนำเข้าระหว่างประเทศมาเลเซียและไทย

สินค้าส่งออกที่สำคัญจากไทยไปมาเลเซีย 10 อันดับแรก ในเดือน ม.ค.-พ.ย. 2554 ตามลำดับได้แก่ ยางพารา, เครื่องคอมพิวเตอร์, รถยนต์, น้ำมันสำเร็จรูป, แผงวงจรไฟฟ้า, เคมีภัณฑ์, ผลิตภัณฑ์ยาง, เครื่องจักรกล, เม็ดพลาสติก และเหล็ก สถิติการส่งออกสินค้าของไทยไปมาเลเซีย แสดงดังตารางที่

4.6

ตารางที่ 4.3 แสดงสถิติการส่งออกสินค้าของไทยไปมาเลเซีย

มูลค่า : ล้านเหรียญสหรัฐฯ

ชื่อสินค้า	2551	2552	2553	2553 (ม.ค.-พ.ย.)	2554 (ม.ค.-พ.ย.)
ยางพารา	1033.3	778.4	1,280.7	1,156.9	1,419.1
เครื่องคอมพิวเตอร์	804.0	853.3	1,267.6	1,167.0	1,328.5
รถยนต์ อุปกรณ์	960.4	835.0	1,228.6	1,158.7	1,045.2
น้ำมันสำเร็จรูป	463.8	633.2	935.0	868.9	977.7
แผงวงจรไฟฟ้า	473.0	376.7	422.5	376.8	445.6
เคมีภัณฑ์	400.5	267.4	336.8	300.5	394.9
ผลิตภัณฑ์ยาง	252.6	277.0	376.9	346.2	386.7
เครื่องจักรกล	197.9	195.5	278.3	261.7	337.6
เม็ดพลาสติก	245.8	181.7	257.0	235.7	315.6
เหล็ก เหล็กกล้า	271.7	208.3	278.0	260.9	270.7
รวม 10 รายการ	5,103.1	4,606.5	6,661.4	6,133.3	6,921.5
อื่นๆ	4,807.4	3,056.4	3,905.2	3,555.2	4,639.5
รวมทั้งสิ้น	9,910.5	7,662.9	10,566.6	9,688.5	11,561.1

ที่มา : ศูนย์ศึกษาความร่วมมือระหว่างประเทศ (2555)

สินค้านำเข้าที่สำคัญจากมาเลเซีย 10 อันดับแรก ในเดือน ม.ค.-พ.ย. 2554 ได้แก่ น้ำมันดิบ, เครื่องคอมพิวเตอร์, เคมีภัณฑ์, เครื่องจักรไฟฟ้า, สื่อบันทึกข้อมูล, แผงวงจรไฟฟ้า, เครื่องจักรกล, เครื่องใช้ไฟฟ้า, เครื่องมือเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ และน้ำมันสำเร็จรูป แสดงดังตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.4 แสดงสถิติการนำเข้าสินค้าจากมาเลเซีย

มูลค่า : ล้านเหรียญสหรัฐ

ชื่อสินค้า	2551	2552	2553	2553 (ม.ค.-พ.ย.)	2554 (ม.ค.-พ.ย.)
น้ำมันดิบ	1,422.4	1,371.3	1,594.9	1,285.6	2,018.7
เครื่องคอมพิวเตอร์	1,354.2	1,410.0	1,471.6	1,337.3	1,573.5
เคมีภัณฑ์	822.7	524.0	751.8	694.9	897.4
เครื่องจักรไฟฟ้า	885.0	851.5	965.4	889.7	772.9
สื่อบันทึกข้อมูล	650.1	569.1	700.7	635.5	744.9
แผงวงจรไฟฟ้า	561.0	489.3	610.2	566.2	505.8
เครื่องจักรกล	381.5	402.5	448.7	411.6	429.0
เครื่องใช้ไฟฟ้า	240.0	196.3	397.6	352.8	393.0
เครื่องมือเกี่ยวกับ วิทยาศาสตร์	261.7	208.1	345.6	324.9	325.4
น้ำมันสำเร็จรูป	175.3	205.4	181.9	159.2	324.6
รวม 10 รายการ	6,753.9	6,227.4	7,468.4	6,657.7	7,985.1
อื่นๆ	2,972.1	2,347.3	3,260.5	3,001.1	3,361.8
รวมทั้งสิ้น	9,726.0	8,574.7	10,728.9	9,658.7	11,346.9

ที่มา : ศูนย์ศึกษาความร่วมมือระหว่างประเทศ (2555)

4.3 นโยบายเศรษฐกิจ

สำนักความร่วมมือการค้าการลงทุน (2554) อธิบายสถานการณ์ทางเศรษฐกิจว่า รัฐบาลมาเลเซียตั้งเป้า อัตราขยายตัวของเศรษฐกิจที่ร้อยละ 5.5-6.0 แต่ปรากฏว่าปี 2554 อัตราเติบโตของเศรษฐกิจในปี พ.ศ. 2554 เท่ากับร้อยละ 5.1 (Malaysia Investment Development, 2011) ส่วนอัตราเงินเฟ้อก็เป็นอัตราเงินเฟ้ออย่างอ่อน ซึ่งช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจจะเห็นได้ว่าเศรษฐกิจมาเลเซียเป็นไปในแนวโน้มที่ดี นอกจากนี้ประเทศมาเลเซียยังมีปัจจัยที่จะช่วยส่งเสริมให้เศรษฐกิจของมาเลเซียมีแนวโน้มที่ดีขึ้นในปี 2555 ได้แก่ การลงทุนของภาคเอกชนเพิ่มขึ้น โครงการต่างๆ ที่อยู่ภายใต้ Economic Transformation Program (ETP) ของรัฐบาล การขยายธุรกิจของชาวมาเลเซียไปยังประเทศอื่นๆ ความมั่นคงทางการเงินและมาเลเซียเป็นศูนย์กลางทางการเงินที่สำคัญของอิสลามระหว่างประเทศ รวมทั้งมีโครงสร้างพื้นฐานที่ดี และสามารถควบคุมอัตราเงินเฟ้อ

ปัจจัยที่จะส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของมาเลเซียให้มีแนวโน้มที่แย่ลงในปี 2555 ได้แก่ ผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจของยุโรป รัฐบาลไม่กำหนดค่าแรงขั้นต่ำของแรงงาน ปัญหาเรื่องความโปร่งใสและการทำงานของรัฐบาลรวมถึงปัญหาการเกิดคอร์รัปชัน ภาระของการเสียภาษีที่ผู้ประกอบการต้องแบกรับ (จับตาเอเชียตะวันออก, 2555)

4.3.1 นโยบายการลงทุนของประเทศมาเลเซีย

ปัจจุบันประเทศมาเลเซียพยายามเปลี่ยนรูปเศรษฐกิจมาเน้นการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมประกอบไปด้วยด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัยและนวัตกรรมแบบใหม่

สาเหตุที่ประเทศมาเลเซียดึงดูดนักลงทุนมาลงทุนคือ (สถาบันนานาชาติเพื่อเอเชียแปซิฟิกศึกษา, 2555)

1) สภาพแวดล้อมเอื้ออำนวยในการทำธุรกิจมาเลเซียเป็นประเทศที่มีทำเลที่ตั้งในจุดยุทธศาสตร์ของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งเป็นทำเลที่เหมาะสมต่อการดึงดูดนักลงทุนทั้งในภูมิภาคและต่างประเทศ จุดแข็งของมาเลเซียอยู่ที่มีโครงสร้างพื้นฐานในเกณฑ์ดี แรงงานมีประสิทธิภาพ และมีเสถียรภาพทางการเมืองรัฐบาลต้องการจูงใจนักลงทุนชาวต่างชาติ ดังนั้นจึงเปิดการลงทุนอย่างเสรีสำหรับนักลงทุนจากต่างชาติสามารถถือหุ้นในการโครงการผลิต โครงการที่เพิ่งสร้างใหม่และและโครงการขยายการลงทุนถึง 100 เปอร์เซ็นต์มีการผ่อนปรนกฎเกณฑ์บางอย่าง และชาวต่างชาติสามารถถือหุ้นร่วมกับชาวมาเลย์ได้แต่ชาวมาเลย์ต้องมีหุ้นส่วนอยู่ร้อยละ 30 ของทุน การประชาสัมพันธ์ ประชาสัมพันธ์ วิชาการ และสุขภาพ ธุรกิจเหล่านี้ทั้งหมดชาวต่างชาติถือหุ้นได้แค่ร้อยละ 30 ของทุน

2) เทคโนโลยีมาเลเซียเป็นประเทศที่มีความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีมากที่สุดได้อาเซียน เทคโนโลยีที่มีตรงตามความต้องการของนักลงทุนที่ต้องการความทันสมัย นอกจากนี้ยังมีประโยชน์อย่างมากกับอุตสาหกรรมการผลิตในมาเลเซีย

3) โครงสร้างพื้นฐานมีโครงสร้างพื้นฐานที่ดีและถูกออกแบบให้มีความเหมาะสมกับธุรกิจ เช่น ระบบโทรคมนาคมที่ดีที่สุดในเอเชียสร้างด้วยเส้นใยนำแสง มีท่าอากาศยาน ท่าเรือ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆที่เอื้อต่อการขนส่งเป็นอย่างมาก มีเทคนิคอุตสาหกรรม เนื่องจากมาเลเซียเน้นการส่งออก ดังนั้นจึงมีเขตปลอดภาษีทั่วประเทศและที่เขตเหล่านี้ก็การดำเนินการในเรื่องขั้นตอนการส่งออก

4) แรงงาน

5) มีการวางแผนล่วงหน้าสำหรับอนาคต เป็นประเทศที่มีความสมบูรณ์ทั้งในเรื่องทรัพยากรและรัฐบาลเน้นการผลิตอิเล็กทรอนิกส์ และอุปกรณ์ที่ทันสมัยต่างๆ การผลิตเน้นในเรื่องของการวิจัยและพัฒนา การมีนวัตกรรมใหม่ๆ เทคโนโลยีชีวภาพ โลจิสติกส์ รัฐบาลมาเลเซียต้องการให้มาเลเซียกลายเป็นศูนย์กลางของธุรกิจที่ได้กล่าวมา รวมไปถึงเป็นศูนย์กลางของธุรกิจบริการด้วย

นโยบายการลงทุนของประเทศมาเลเซียอยู่ในความรับผิดชอบ Malaysian Industrial Development Authority (MIDA) ซึ่งเป็นหน่วยงานที่อยู่ภายใต้กระทรวงการค้าและต่างประเทศ Ministry of Trade and Industry (MITI)

MIDA คือหน่วยงานของมาเลเซียที่สนับสนุนอุตสาหกรรมของธุรกิจทั้งภาคการผลิตและบริการ ตัวอย่างหน้าที่ของ MIDA เช่น เป็นศูนย์บริการในการให้ข้อมูลและอำนวยความสะดวกแก่นักลงทุนต่างชาติในโครงการลงทุนต่างๆ เป็นผู้รับผิดชอบในการอนุมัติโครงการการลงทุนหรือมอบสิทธิประโยชน์ของการลงทุนในภาคอุตสาหกรรม การบริการ เกษตรภายใต้กฎหมาย เช่น Promotion of Investments Act 1986, Income Tax Act 1967, Customs Act 1967, Sales Tax Act 1972, Excise Act 1976 และ Free Zones Act 1990 นอกจากการลงทุนแล้ว MIDA มีหน้าที่ประสานงานภาคบริการที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเงิน สาขาธุรกิจที่รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมการลงทุน คือ ด้านเทคโนโลยีที่ใช้จัดการสารสนเทศ ด้านการท่องเที่ยว ทั้งสองด้านนี้มีอัตราการเติบโตเพิ่มขึ้นเรื่อยๆและเป็นรายได้หลักที่มาจากต่างประเทศ แต่สาขาที่รัฐบาลไม่ค่อยลงทุนคือด้านการเงิน ด้านเกษตรและการก่อสร้าง นอกจากนี้รัฐบาลพยายามจำกัดการลงทุนของชาวต่างประเทศในอุตสาหกรรมปิโตรเลียมและก๊าซธรรมชาติอีกด้วย

รูปแบบสิทธิประโยชน์ที่นักลงทุนจะได้รับจากกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนมี 2 ประเภท คือ “Pioneer Status” และ “Investment Tax Allowance (ITA)” เป็นทางเลือกสำหรับนักลงทุนที่จะเลือกทางที่ให้ผลประโยชน์กับตนเองมากที่สุด (กรมส่งเสริมการส่งออก, 2555)

1) Pioneer Status ทางเลือกนี้สามารถละเว้นภาษีเงินได้บางส่วนนานถึง 5 ปีนับจากวันที่ผลิตโดยการคิดภาษีคือร้อยละ 30 ของรายได้สุทธิหลังจากผ่านการหักค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อนแล้ว หากนักลงทุนใดมาลงทุนในรัฐ เช่น ซาราวัก ซาบาห์ กาลันตัน ตรังกานู ปาหัง และยะโฮร์ จะไม่ต้องชำระภาษีเงินได้ทั้งหมดเป็นระยะเวลา 5 ปี

2) Investment Tax Allowance (ITA) ตามกฎระเบียบของ MIDA ที่ได้ตั้งเอาไว้ บริษัทที่เลือกสิทธิประโยชน์แบบ ITA สามารถนำรายจ่ายที่เกี่ยวข้องกับสินค้านำมาช่วยในการลดหย่อนภาษีร้อยละ 60 ของรายจ่ายแต่ส่วนที่นำมาลดหย่อนต้องไม่เกินร้อยละ 70 ของรายได้สุทธิสิทธิประโยชน์นี้มีระยะเวลานานถึง 5 ปีนับตั้งแต่วันที่ค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นหากปีไหนยังไม่ได้ทำการลดหย่อนภาษีสามารถไปลดหย่อนได้ในปีถัดไป หลังจากใช้สิทธิประโยชน์จนครบแล้วก็ต้องจ่ายภาษีในอัตราปกติแต่หากนักลงทุนใดมาลงทุนในรัฐเช่น รัฐซาราวัก ซาบาห์ กาลันตัน ตรังกานู ปาหัง และยะโฮร์ สามารถนำรายจ่ายที่เกี่ยวข้องกับสินค้านำมาช่วยในการลดหย่อนภาษีร้อยละ 100 ของรายได้สุทธิ เป็นระยะเวลานานถึง 5 ปี แต่การขอยื่นรับสิทธิประโยชน์นี้ต้องภายใน 31 ธันวาคม 2553 เท่านั้น

นอกจากนี้รัฐบาลยังมีโครงการในการส่งเสริมการลงทุนในภาคต่างๆ ได้แก่ 1) ภาคอุตสาหกรรม โครงการลงทุนใดที่มีความสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจ เป็นโครงการที่ส่งเสริมนวัตกรรมใหม่ๆ ช่วยเชื่อมโยงภาคอุตสาหกรรมต่างๆ การผลิตที่เกี่ยวข้องกับรถยนต์ จะไม่ต้องชำระภาษีเงินได้ เป็นระยะเวลาจนถึง 5 ปี แต่หากเป็นสินค้าทุนที่นำเข้าจากต่างประเทศสามารถหักเงินเท่ากับร้อยละ 60 ของค่าใช้จ่าย แต่ถ้าเป็นกรณีที่เป็นเขตที่รัฐบาลมีการส่งเสริมการลงทุนอยู่แล้วสามารถหักเงินของค่าใช้จ่ายทั้งหมดเป็นระยะเวลาจนถึง 5 ปี หากเป็นการผลิตเครื่องจักรเฉพาะแบบไม่ต้องชำระภาษีเงินได้ และค่าใช้จ่ายทั้งหมดในการนำสินค้าทุนเข้าประเทศ เป็นระยะเวลาจนถึง 5 ปี อุตสาหกรรมผลิตเครื่องจักรหนักสามารถขอลดหย่อนภาษีเงินได้ลงร้อยละ 70 ของอัตราปกติ แต่หากนักลงทุนใดมาลงทุนในเขตที่รัฐบาลส่งเสริมก็ไม่ต้องชำระภาษีเงินได้เป็นระยะเวลาจนถึง 5 ปี และหากมีการนำสินค้าทุนเข้ามาในประเทศจะสามารถนำมาหักในส่วน of ค่าใช้จ่ายได้ถึงร้อยละ 60 และกรณีพิเศษ หากนักลงทุนใดมาลงทุนในเขตที่รัฐบาลส่งเสริมก็สามารถหักค่าใช้จ่ายได้ทั้งหมดเป็นระยะเวลาจนถึง 5 ปี

3) ภาคการเกษตรและอุตสาหกรรมแปรรูปอาหาร หากธุรกิจใดเป็นธุรกิจที่ริเริ่มใหม่และขยายการลงทุนต่อจากเดิม เช่น อุตสาหกรรมการผลิตที่เกี่ยวข้องกับอาหารฮาลาล การส่งออกพืชผลทางการเกษตร เป็นต้น จะต้องชำระภาษีเพียงแค่อัตรา 30 ของเงินได้ทั้งหมด เป็นระยะเวลาจนถึง 5 ปี และหากมีการลงทุนในเขตที่รัฐบาลส่งเสริมก็ไม่ต้องชำระภาษีเงินได้เป็นระยะเวลาจนถึง 5 ปี

4) ภาคการท่องเที่ยว หากมีการลงทุนในเรื่องของการท่องเที่ยวในเขตที่รัฐบาลส่งเสริม จะไม่เสียเงินลงทุนในส่วนของการโฆษณาแก่นักและได้รับการยกเว้นภาษีในบางส่วน (วิลาลินี แจ่มอุลตีร์ตัน, 2555)

นอกจากการลงทุนในธุรกิจดังกล่าวที่ได้กล่าวมาแล้ว ยังมีสิทธิประโยชน์สำหรับธุรกิจประเภทอื่นๆ อีกมากมาย

4.3.2 นโยบายภาคอุตสาหกรรม

กระทรวงการค้าและอุตสาหกรรมของมาเลเซีย (Ministry of International Trade and Industry : MITI) มีหน้าที่ในการวางแผนนโยบายและแผนงานที่เกี่ยวข้องกับภาคอุตสาหกรรมและบริการ มาเลเซียวางแผนในการพัฒนาเศรษฐกิจด้านต่างๆ อย่างเด่นชัด โดยเน้นในเรื่องของการนำความรู้และเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับตัวสินค้า รวมถึงการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมและให้สิทธิพิเศษแก่ชาวมาเลย์ (ภุมิบุตร) เพื่อสามารถแข่งขันกับชาวจีนมาเลย์ในประเทศ ส่วนของการพัฒนาในภาคอุตสาหกรรมมีแผนแม่บทอุตสาหกรรม ฉบับที่ 3 ปี 2006 - 2020 (Third Industrial Master Plan – IMP3) เป็นแผนที่ครอบคลุมระยะเวลา 15 ปี เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาเศรษฐกิจในภาคอุตสาหกรรมของมาเลเซียให้มีความก้าวหน้า ประกอบไปด้วยภาคการผลิตทั้งหมด 12 สาขา อัน

ได้แก่ เครื่องมือและอุปกรณ์ทางการแพทย์ สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เครื่องจักรกล เหล็ก อุปกรณ์ที่ใช้ในการขนส่ง เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ เคมีภัณฑ์ เกษษภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์จากไม้และเฟอร์นิเจอร์ ผลิตภัณฑ์ยาง น้ำมันปาล์ม และอาหารแปรรูป และภาคบริการจำนวน 8 สาขา ได้แก่ การให้บริการทางธุรกิจ บริการทางด้านโลจิสติกส์ ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ ตัวแทนจำหน่าย การศึกษาและฝึกอบรม การก่อสร้าง บริการสุขภาพ และบริการท่องเที่ยว (ชาติ ชันศิริ, 2555)

4.3.3 นโยบายการค้าระหว่างประเทศและการค้าเสรีของมาเลเซีย

นโยบายการค้าระหว่างประเทศมาเลเซียเน้นเรื่องของการเปิดการค้าเสรีระหว่างประเทศ โดยมีการทำข้อตกลงการค้าเสรี (Free Trade Agreement : FTA) ครอบคลุมความร่วมมือที่สำคัญ ได้แก่ AFTA และมีการค้าเสรี ASEAN กับประเทศจีน ญี่ปุ่น เกาหลี อินเดีย ออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ นอกจากนี้ยังมีการตกลงการค้าเสรีกับอีก 6 ประเทศ ได้แก่ ญี่ปุ่น ปากีสถาน นิวซีแลนด์ ซิลิ อินเดีย ออสเตรเลีย มาเลเซียอยู่ระหว่างการเจรจาข้อตกลงกับสหรัฐฯ ตุรกี และกับ EU และระหว่างการเจรจาของ OIC (Trade Preferential System – Organization of Islamic Conference), TPP (Trans-Pacific Partnership Agreement) และ D-8 (Developing Eight (D-8) Preferential Tariff Agreement) ด้วย (Ministry of International Trade and Industry, 2012)

เมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน 2554 มูลค่าการค้าระหว่างประเทศของมาเลเซียกับคู่ภาคี FTA ที่มีผลบังคับใช้ คิดเป็นร้อยละ 60 จากมูลค่าการค้ารวม มีประโยชน์ที่ผู้ประกอบการได้รับจาก FTA ได้แก่ การเพิ่มตลาดใหม่ ช่วยลดภาษีศุลกากร มีแหล่งของวัตถุดิบที่ราคาถูกเพิ่มขึ้นเพื่อลดต้นทุนของการผลิต ทำให้เพิ่มโอกาสในการแข่งขันกับผู้ประกอบการชาวต่างชาติ

4.4 โครงสร้างพื้นฐานด้านการขนส่งและโลจิสติกส์ของมาเลเซีย

ระบบโครงสร้างพื้นฐานเป็นสิ่งสำคัญเพื่อช่วยอำนวยความสะดวกในการขนส่งและทำให้การขนส่งเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพในการเชื่อมโยงทั้งภายในประเทศและประเทศเพื่อนบ้านมาเลเซียถือว่าเป็นประเทศหนึ่งที่มีระบบโครงสร้างพื้นฐานด้านการขนส่งและโลจิสติกส์อยู่ในเกณฑ์ที่ดี คุได้จากรายการโลกรได้สำรวจและจัดทำดัชนีชี้วัดประสิทธิภาพของระบบโลจิสติกส์โดยเปรียบเทียบจากประเทศต่างๆทั่วโลกจำนวน 155 ประเทศ พบว่า มาเลเซียถูกจัดให้อยู่ในลำดับที่ 29 และได้คะแนนคุณภาพของระบบโครงสร้างพื้นฐานเท่ากับ 3.50 จากคะแนนเต็ม 5 (World bank, 2012)

4.4.1 โครงสร้างพื้นฐานทางถนน

หน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและกฎระเบียบของการขนส่งทางถนนคือ กระทรวงคมนาคม (Ministry of Transport) , กระทรวงการพัฒนาผู้ประกอบการ (Ministry of

Entrepreneur and Cooperative Development) , กระทรวงโยธาธิการ (Ministry of Works) และกรมขนส่งทางถนน (Road Transport Department) โครงข่ายทางถนนของมาเลเซียมีสภาพดีที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในปี 2553 เครือข่ายทางถนนของมาเลเซียมีระยะทางรวมทั้งสิ้น 137,219 กิโลเมตร ประกอบด้วยทางด่วน (Motorway), ทางหลวง (Highway) และถนนเชื่อมโยงด้านเศรษฐกิจระหว่างเมืองและชนบทที่มีความสะดวกเป็นถนนลาดยางมากกว่าร้อยละ 80 (Oxford Business Group, 2011)

โครงสร้างพื้นฐานทางถนนของมาเลเซียตะวันตกจะมีประสิทธิภาพดีกว่าฝั่งมาเลเซียตะวันออก โดยรายละเอียดจะเป็นดังต่อไปนี้ (กรมส่งเสริมการส่งออก, 2555)

1) ถนนภายในมาเลเซียตะวันตก

(1) ทางด่วน ทางด่วนมี 2 เส้นทางหลักคือ เส้นทางด่วนสายเหนือ – ใต้ (North-South Expressway) และสายตะวันออก – ตะวันตก (East-West Expressway)

ก. เส้นทางสายเหนือ – ใต้ (North-South Expressway) มีเส้นทางผ่านเมืองหลักๆ ในมาเลเซียตะวันตก เช่น ปีนัง อีโปร์ ยะโฮร์ เป็นต้น มีระยะทางทั้งสิ้นประมาณ 880 กิโลเมตร เริ่มจากภูกิตกาฮูหิตัม ผ่านจिरากูรูน บัตเตอร์เวอร์ธ จักกัตเขอร์อโปห์ ตัมยุงมาลิน กัวลาลัมเปอร์ เซเรมปัน อาเยอร์ฮิตัม เซอโน ยะโฮร์บารู

ข. เส้นทางสายตะวันออก – ตะวันตก (East-West Expressway) มีระยะทางทั้งสิ้นประมาณ 135 กิโลเมตร เริ่มจากเมืองกริก รัฐเปรัก เขตอี รัฐกลันตัน

(2) ทางหลวงแผ่นดิน (Malaysian Federal Roads System)

(3) ทางหลวงที่อยู่ภายในรัฐต่างๆ

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 1 (2555) กล่าวถึงเส้นทางสายสำคัญในมาเลเซียตะวันตก ได้แก่

ก. เส้นทางจากภูกิต กาฮู อิตัน อลอร์สตาร์ บัตเตอร์เวอร์ธ ปอร์ตกลังมีระยะทางประมาณ 300 กิโลเมตร

ข. เส้นทางจากโกตาบารู กัลลาตริงกานู กวนตัน ยะโฮร์บารู มีระยะทางประมาณ 690 กิโลเมตร

ค. เส้นทางจากปาเซร์เต๊ะห์ มาจิง กริกมีระยะทางประมาณ 120 กิโลเมตร

ง. เส้นทางจากอิปโปห์ กัลลาตลังงอร์ ปอร์ตกลัง มะละกา ยะโฮร์ มีระยะทางประมาณ 600 กิโลเมตร

จ. เส้นทางจากบัตเตอร์เวอร์ธ ปีนัง ระยะทางประมาณ 20 กิโลเมตร

ฉ. เส้นทางจากปาดังเบซาร์ อลอร์สตาร์ ระยะทางประมาณ 80 กิโลเมตร

ช. เส้นทางจากโกตาบารู เบนโวง ระยะทางประมาณ 570 กิโลเมตร

ซ. เส้นทางจากเตอมอร์โล๊ะห์ เกมัสระยะทางประมาณ 130 กิโลเมตร

2) ถนนภายในมาเลเซียตะวันออก

ก. ทางหลวงสาย Pan Borneo Highway

3) ถนนที่เชื่อมกับประเทศต่างๆ

กรมการค้าต่างประเทศ (2555) ได้กล่าวถึงรายละเอียดของเส้นทางทางถนนที่สำคัญเชื่อมกับพรมแดนประเทศอื่น ๆ จะมีสถานีสำหรับเปลี่ยนถ่ายตู้คอนเทนเนอร์ (ICD : Inland Container Depot) มีสถานีตรวจสอบระหว่างชายแดนไปจนถึงมาเลเซียอย่างเคร่งครัด เส้นทางที่เชื่อมกับประเทศเพื่อนบ้านของมาเลเซีย เช่น

ก. ทางหลวงสาย Pan Borneo Highway เชื่อมระหว่างรัฐซาบะห์และรัฐซาราวักของประเทศมาเลเซียกับบรูไน

ข. ทางหลวงอาเซียน ซึ่งเป็นโครงการที่อยู่ภายใต้กรอบความร่วมมือของอาเซียนเพื่อพัฒนาระบบทางหลวงร่วมกัน ทางหลวงอาเซียนที่ผ่านประเทศมาเลเซีย ได้แก่ AH2, AH18 และ AH150

- AH 2 : เส้นทางจะเชื่อมโยงกับระบบทางด่วนเส้นทางสายเหนือ - ได้ เริ่มจากบูกิตกาฮูหิตัมไปจนถึงเซอโนยะโฮร์บารู

- AH 18 : เส้นทางจะผ่านปาดังเบซาร์ไปจนถึงรัฐยะโฮร์บารู

- AH 150 : เส้นทางจะผ่านรัฐซาราวัก ซาบะห์และเชื่อมต่อไปยังประเทศอินโดนีเซียเส้นทางสายสำคัญที่เชื่อมระหว่างมาเลเซียและสิงคโปร์ ถนนทั้ง 2 เส้นจะผ่านรัฐยะโฮร์

- The Johor Bahru-Singapore Causeway เป็นเส้นทางที่เชื่อมโยงระหว่างมาเลเซียและสิงคโปร์ รัฐบาลมีโครงการที่จะปรับปรุงถนนเส้นนี้เพื่อรองรับปริมาณการขนส่งสินค้าที่เพิ่มขึ้น

- The Singapore Second Crossing เป็นทางด่วนที่สะดวกต่อการเดินทางเข้า-ออกจากSenai International Airport นอกจากนี้ยังเชื่อมกับท่าเรือ Tanjung Pelepas ข้อดีของเส้นทางนี้คืออำนวยความสะดวกในขั้นตอนพิธีศุลกากรทั้งประเทศมาเลเซียและสิงคโปร์มากขึ้น

4.4.2 โครงสร้างพื้นฐานทางน้ำ

ความยาวชายฝั่งทะเลของมาเลเซียมีระยะทาง 4,675 กิโลเมตร (ความยาวของชายฝั่งมาเลเซียตะวันตก 2,068 กิโลเมตรและมาเลเซียตะวันออก 2,607 กิโลเมตร) ท่าเรือของมาเลเซียถูกแบ่งเป็น 2 ประเภทคือ ท่าเรือของรัฐบาลกลาง (Federal Ports)และท่าเรือของรัฐ (State Ports) การพัฒนาท่าเรือส่วนใหญ่ของมาเลเซียแล้วเสร็จตั้งแต่ปีพ.ศ. 2543 ปัจจุบันท่าเรือนานาชาติของมาเลเซียมีทั้งสิ้นรวม 7 แห่ง ได้แก่ Port Klang, Penang Port, Johor Port, Port of Tanjung Pelepas, Kuantan Port, Kemaman Port และ Bintulu Port ท่าเรือทั้งหมดเหล่านี้อยู่ในการดูแลโดยรัฐบาลกลาง ซึ่งมีการใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ที่ทันสมัยเพื่ออำนวยความสะดวก ท่าเรือทั้งหมดอยู่ที่แหลมมลายู ยกเว้น Bintulu Port เป็น

ท่าเรือแห่งเดียวที่อยู่บนเกาะบอร์เนียวและมีการขนส่งก๊าซธรรมชาติเหลว (LNG) นอกจากนี้ Port Klang และ Port of TanjungPelepas ยังเป็นท่าเรือที่ติดอันดับท่าเรือ 1 ใน 10 ของท่าเรือที่ดีที่สุดในเอเชีย

ข้อมูลต่างๆของท่าเรือที่สำคัญมีดังต่อไปนี้ (Port Klang Authority's Official Portal, 2011; สุมาลี สุขตานนท์, 2554)

1) ท่าเรือแกลง (Port Klang) เป็นประตูการค้า (Gateway) ที่สำคัญของมาเลเซีย และเป็นท่าเรือที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในประเทศมาเลเซีย ตั้งอยู่บนมาเลเซียตะวันตกในชายฝั่งตะวันตกของรัฐสลังงอร์ ซึ่งท่าเรือที่ตั้งอยู่ในจุดยุทธศาสตร์ระหว่างช่องแคบมะละกาที่เชื่อมต่อการขนส่งสินค้าได้มากกว่า 120 ประเทศ 500 ท่าเรือรอบโลก สามารถเดินเรือจากมหาสมุทรอินเดียไปมหาสมุทรแอตแลนติกได้ นอกจากนี้ท่าเรือแห่งนี้ยังเชื่อมกับท่าเรือปีนัง ภาคใต้ของประเทศไทยก็จำเป็นต้องใช้บริการการขนส่ง ณ ท่าเรือแห่งนี้ ในส่วนของการบริการท่าเรือแห่งนี้สามารถรองรับตู้คอนเทนเนอร์ได้ถึง 5 ล้าน TEUs ต่อปีเป็นท่าเรือน้ำลึกสามารถรองรับเรือขนาดใหญ่ได้ มีจุดบริการทางใต้เพื่อขนถ่ายสินค้าทั่วไปและทางเหนือเพื่อขนถ่ายสินค้าประเภท Break-bulk, Liquid และ Dry bulk นอกจากนี้ยังมีส่วนบริการทางโลจิสติกส์ เพื่อกลายเป็นศูนย์กลางกระจายสินค้าภูมิภาคศูนย์กลางการจัดการสินค้าเพื่อการผลิตระหว่างประเทศและ Multi Country Consolidation Center รวมทั้งมีเขต Free Commercial Zone (FCZ) เป็นเขตที่ลดหย่อนเรื่องของภาษีและค่าธรรมเนียมต่างๆ ด้วย มีกิจกรรมต่างๆ เช่น trading, re-packing, re-labelling แต่กิจกรรมการผลิตจะถูกสั่งห้ามในพื้นที่นี้

2) ท่าเรือ Tanjung Pelepas อยู่ติดกับประเทศสิงคโปร์ รัฐบาลของประเทศมาเลเซียต้องการสนับสนุนให้ท่าเรือแห่งนี้เป็นศูนย์กลางในการขนส่งทางทะเลระดับภูมิภาค

3) ท่าเรือ Pasir Gudang หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่าท่าเรือ Johor มีหน่วยงานที่ดำเนินการบริหารจัดการคือ Johor Port Authority ตั้งอยู่บริเวณชายฝั่งทะเลทางตอนใต้ของรัฐยะโฮร์

4) Kuantan Port หรือเรียกว่า Kertih-Gebeng Corridor อยู่ทางชายฝั่งทิศตะวันออกเฉียงของแหลมมลายู สินค้าที่นิยมขนส่ง ได้แก่ อุตสาหกรรมปิโตรเคมี

5) Bintulu Port สินค้าที่นิยมขนส่งผ่านท่าเรือนี้ ได้แก่ ก๊าซธรรมชาติเหลว และท่าเรือแห่งนี้ใช้เป็นท่าเรือในการขนส่งก๊าซธรรมชาติเหลวแห่งแรกของมาเลเซีย

6) ท่าเรือปีนัง อยู่บริเวณช่องแคบมะละกา มีการคมนาคมที่เชื่อมโยงกับทั้งทางถนน ทางอากาศ และทางราง ท่าเรือแห่งนี้เป็นท่าเรือปลอดภาษี อาทิเช่น ภาษีสรรพสามิต ภาษีการขายและภาษีการบริการ

7) ท่าเรือ Kemaman อยู่บริเวณชายฝั่งตะวันออกเฉียงของประเทศมาเลเซีย สินค้าที่ขนส่งผ่านท่าเรือแห่งนี้ เช่น ก๊าซธรรมชาติ และน้ำมันปาล์ม

4.4.3 โครงสร้างพื้นฐานทางอากาศ

ประเทศมาเลเซียมีท่าอากาศยานนานาชาติทั่วประเทศดังนี้ (สวัสดีมาเลเซีย, 2555)

1) ท่าอากาศยานนานาชาติกัวลาลัมเปอร์ (Kuala Lumpur International Airport) อยู่ในรัฐเซลังงอร์อยู่ไกลจากกรุงกัวลาลัมเปอร์ 50 กิโลเมตรเป็นท่าอากาศยานที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของมาเลเซีย และเป็นศูนย์กลางของสายการบินภายในประเทศ เช่น Air Asia, Pelangi Air, Berjaya Air, Mofaz Air มีพื้นที่รองรับผู้โดยสารถึง 35 ล้านคน แต่ในอนาคตรัฐบาลมีโครงการขยายความสามารถในการรองรับผู้โดยสารและปริมาณการขนส่งสินค้าของสนามบินแห่งนี้ นอกจากนี้ยังใช้เทคโนโลยีระบบ Bar Coded Boarding Pass (BCBP) ทั้งหมด

2) ท่าอากาศยานนานาชาติปีนัง (Penang International Airport) อยู่บนเกาะปีนัง ตั้งอยู่ห่างจากตัวเมืองเป็นระยะทาง 20 กิโลเมตร เที่ยวบินมีระหว่างเมืองหลักของภูมิภาคต่างๆ และเที่ยวบินระหว่างประเทศ ได้แก่ สิงคโปร์ กรุงเทพฯ หาดใหญ่ ภูเก็ต เมดาน มาดราส

3) ท่าอากาศยานนานาชาติลังกาวิ (Langkawi International Airport) ตั้งอยู่บนเกาะลังกาวิซึ่งเป็นเกาะที่ปลอดภาษี ในรัฐเคดาห์

4) ท่าอากาศยานนานาชาติโกตาคินาบาลู (Kota Kinabalu International Airport) ตั้งอยู่ในรัฐซาบাহ์ บนเกาะบอร์เนียวมีเที่ยวบินภายในประเทศระหว่างกัวลาลัมเปอร์ ยะโฮร์บาห์รู และกูชิง ไปยังโกตาคินาบาลู นอกจากนี้ยังมีเที่ยวบินระหว่างประเทศ ได้แก่ สิงคโปร์ บรูไน จาการ์ตา มะนิลา ฮองกง และไทเป (Malaysia Airports Holdings Berhad, 2012)

5) ท่าอากาศยานนานาชาติคูชิง (Kuching International Airport) ตั้งอยู่ในรัฐซาราวัก บนเกาะบอร์เนียว มีสายการบินมาเลเซียแอร์ไลน์สายการบินรอยัลบรูไนแอร์ไลน์ สายการบิน Merpati แอร์ไลน์ ให้บริการอยู่ มีเที่ยวบินภายในประเทศระหว่างกัวลาลัมเปอร์ ยะโฮร์บาห์รู และโกตาคินาบาลูมายัง คูชิงและ มิริ

6) ท่าอากาศยานนานาชาติมิริ (Miri International Airport) ตั้งอยู่ในรัฐซาราวัก ซึ่งอยู่ใกล้กับประเทศบรูไน สนามบินนานาชาติแห่งนี้สามารถรองรับได้ถึง 2 ล้านคนต่อปี

7) ท่าอากาศยานนานาชาติซีไน (Senai International Airport) ตั้งอยู่ในรัฐยะโฮร์ มีเส้นทางเชื่อมโยงกับท่าเรือ Tanjung Pelepas และท่าเรือ Johor

8) ท่าอากาศยานนานาชาติมะละกา (Malacca International Airport) ตั้งอยู่ใน Batu Berendam รัฐบาลต้องการส่งเสริมให้ท่าอากาศยานนานาชาติแห่งนี้ เป็นสถานที่สำหรับดึงดูดนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศ และนักท่องเที่ยวที่ต้องการมาใช้บริการทางการแพทย์อีกด้วย

4.4.4 โครงสร้างพื้นฐานทางอากาศ

ระยะทางของรถไฟทั่วประเทศ รวมทั้งสิ้น 1,658 กิโลเมตรระบบรางมีทั้งรางคู่และรางเดี่ยว การบริหารงานทำโดย Keretapi Tanah Melayu Bhd. (KTMB) เป็นบริษัทของเอกชน แต่ทางรัฐบาลเป็นผู้

ลงทุนทั้งเรื่องรางและรถนอกจากนี้ยังมีรถไฟที่อยู่ในเขตชานเมืองอีก 2 สายคือสายจากเมือง Rasa – Seremban และเมือง Klang –Sentul และมีโครงการต่อขยายรถไฟในเมือง Rasa – Ipoh เพิ่มอีกมีมาตรฐานรางความกว้างเท่ากับ 1 เมตร เรียกว่า รางแบบ Meter Gauge ยกเว้นเส้นทางรถไฟที่เชื่อมระหว่างกรุงกัวลาลัมเปอร์ไปยังท่าอากาศยานนานาชาติกัวลาลัมเปอร์บริการของเส้นทางรถไฟที่เชื่อมเมืองหลวงกับสนามบินดังกล่าวมี 2 แบบ คือ Express Lineวิ่งด้วยความเร็ว 175 กิโลเมตรต่อชั่วโมงรองรับผู้โดยสารราว 2.1 หมื่นคนต่อวันและ City Line ที่สามารถรองรับผู้โดยสารได้ 7 พันคนต่อวัน